

V ŘEKNI MI

Petr Scheuer

POHÁDKU

Řekni mi pohádku

Copyright

Autor: Petr Scheuer, 2013

Ilustrace: Daniela Scheuerová, 2013

Vydal: Martin Kolářček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-23-4 (ePub)

978-80-87976-24-1 (mobipocket)

978-80-87976-25-8 (pdf)

Usínáte při čtení pohádek dřív než vaše děti?

Tak jim nečtěte a zkuste vyprávět.
Vymýšlejte si. Při tom neusnete.

A není to tak těžké, jak se zdá.
Jen nečekejte, že to bude vyprávění
jako z pera Karla Jaromíra Erbena.
Byli byste zklamání.

Vaše děti ale ne. Ty nic takového nečekají.
Vaše děti chtějí, aby to bylo zajímavé – a hlavně,
aby to bylo tak trošku o nich.

Prostě se nebojte a řekněte jim o nich něco pohádkového.
Třeba, že se jim jejich neuklizené hračky pomstí
a budou je v noci tahat za uši.
Třeba.
Zkuste to.

Dělejte to jako dítě, když maluje obrázek.
Nepřemýšlí, nepochybuje a prostě ho namaluje.
Že není dokonalý?

Ano.

No a?!

Nemusí být dokonalý – protože je krásný.

Tahle knížka je vám malou inspirací.
Vaše vyprávění bude možná o trochu lepší,
může být i mnohem lepší,
a nebo bude maličko horší.

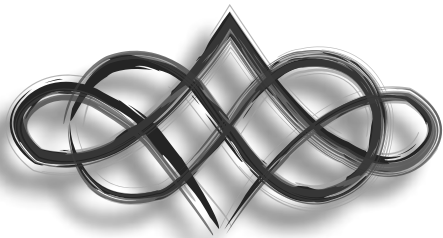
No a?

To je jedno.

Rozhodně bude dobré – a pro vaše děti bude tím úplně
nejlepším.

Obsah

0 chlupatém drakovi	5
<i>pohádka z levé kapsy</i>	
0 bohatém kupci Lemualdovi	15
<i>pohádka z pravé kapsy</i>	
Zubatá pohádka	25
<i>pohádka z levé kapsy</i>	
Let dvou dětí na koštěti	33
<i>pohádka z pravé kapsy</i>	
Jako Fénix z popela	43
<i>pohádka z mamčininy kapsy</i>	
0 dvou bratrech, čarodějích	53
<i>pohádka z levé kapsy</i>	
0 babce-ťapce, kořenářce	63
<i>pohádka z pravé kapsy</i>	
Mrak-drak a dešťové perličky	71
<i>pohádka ze zadní kapsy</i>	
0 tom, co se líbí tatínkovi	81
<i>pohádka z náprsní kapsy</i>	
0 velikém domě	89
<i>pohádka ze dvou kapes a jedné malé kapsičky</i>	

O chlupatém drakovi

pohádka z levé kapsy

„Budeš mi dneska vyprávět pohádku?“ zeptal se kluk tatínka večer, cestou do postele.

„Jakou? O lidech? Nebo o zvířátcích?“

„O zvířátkách!“ zalíbilo se klukovi.

„Třeba o slonech?“

„Nebo ne! Radši o lidech,“ opravil se kluk.

„O princezně a princovi.“

„A o drakovi?“ položil se tatínek vedle něho na, koukal do stropu a přemýšlivě krabatil čelo.

„Není drak náhodou zvíře?“ zarazil se kluk.

„Asi je,“ připustil tatínek. „Tak teda o lidech a o drakovi, co nebyl zvířátko, ale byl zvíře. Strašný, zubatý tříhlavý zvíře.“

„A chlupatý,“ doplnil chlapec.

„Chlupatý? Drak snad nemá chlupy.“

„Tenhle jo.“

„Jo???“

„Jo! Prostě má chlupy,“ rozhodl hoch samozřejmě.

„Jako medvěd?“

„Takový! Aby mu nebyla zima.“
„A je hodnej?“
„To asi těžko, když žere princezny. Je to dravec přece, ne?“
„A umí mluvit?“ Vypτάval se tatínek dál.
...ticho. Žádná odpověď, jen hluboce zamýšlená klukova tvář.
„Asi neumí, vid’?“
...pořád stejně přemýšlivé ticho.
„Tak víš co?“
...chlapec rozpačitě krčí rameny a dívá se tatínka, co on vymyslel.
„Tak bude mít mluvčího papouška, aby řekl všechno za něj.“
„To je dobrý,“ směje se kluk. A tatínek začal vyprávět:

•

Takže kdesi hluboko v lese, v jedné velké, černé, plesnivé a studené jeskyni se usadil zlý, chlupatý drak. A hned poslal do zámku svého mluvčího papouška, aby panu králi vyřídil, že chce mít za týden k obědu prince a k večeři princeznu. A tři sudy černého piva k tomu. A velkou bednu cigaret.

“““

„A ten papoušek drakovi rozumí?“ skočil chlapec tatínkovi do řeči.
„Asi jo,“ řekl tatínek. „Naučil se to. A protože ostatní se to nenaučili, dostal u draka práci on. A teď už buď tiše, nebo zapomenu, jak to bylo dál,“ napomenul synka a chtěl pokračovat. Jenže klukovi se to nelíbilo.
„Měl radši zpívat, než pracovat pro draka,“ mračil se na papouška, co dělal mluvčího zlému drakovi.
„Papoušci zpívat neumí, jen skřehotají. A buď už tiše!“ zvedl otec přísně ruku. A chlapec se tedy zabořil do polštáře, rukou si zakryl pusou, aby už mlčela, a poslouchal.

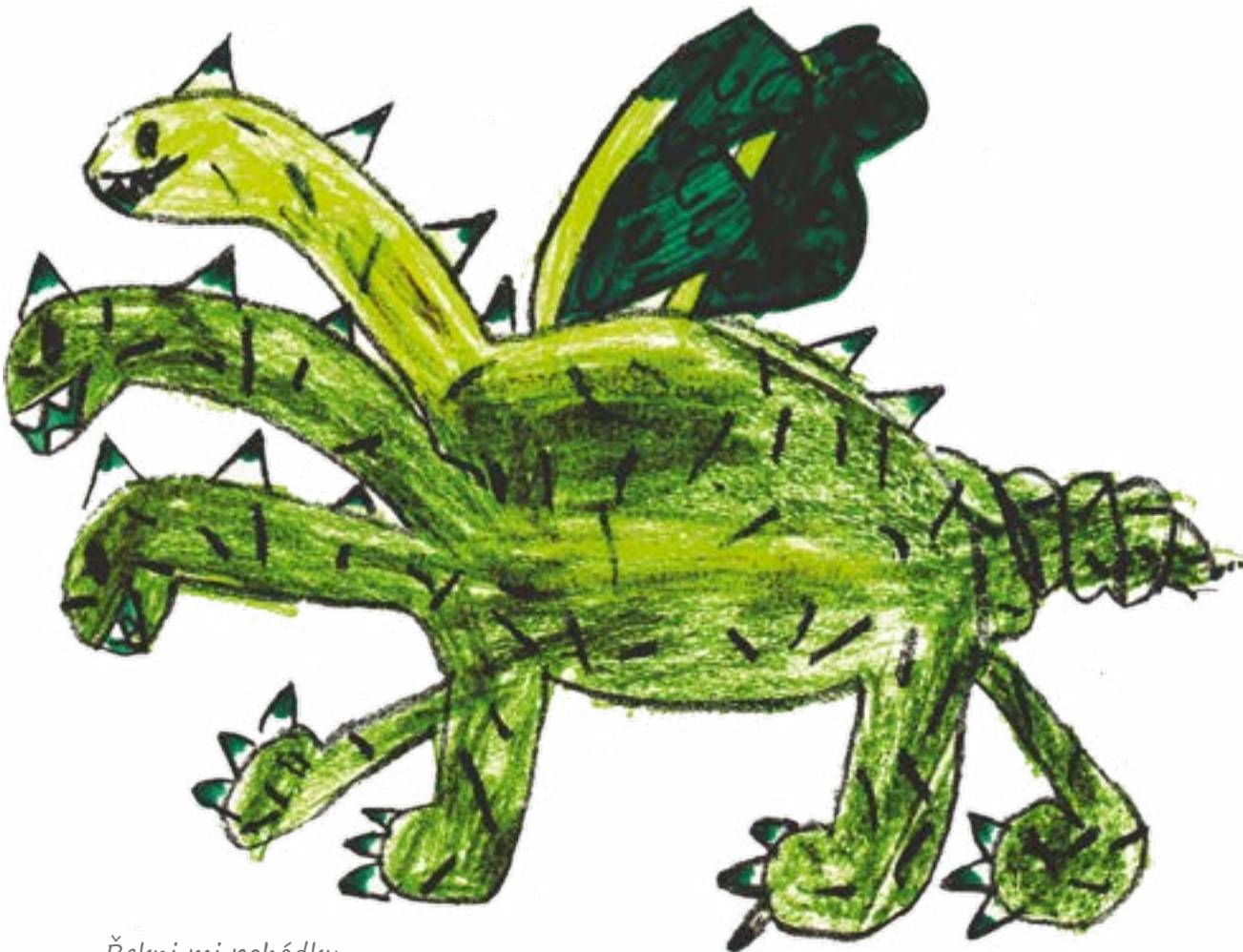
•

Tatínku, podívej, jaký krásný papoušek k nám přiletěl, vběhla udýchaná princezna k panu králi do pokoje a táhla jej k oknu. Dole v zahradě seděl na jabloni velký pták s červenou chocholkou, modrožlutým chmýřím na hlavě, zelenožlutými křídly a stříbrošedou hrudí.

Toho chci, tati! Podívej, jak je krásný, vykřikovala princezna Vlasálie...

„Vlasálie???“ neudržel se hoch. „Proč Vlasálie? To je blbý jméno.“
„Tak Zlatovlasálie?“ nabízel otec.
„Tak jo, tak teda Vlasálie,“ mávl po krátkém váhání rukou. „Ale já bych jí teda říkal radši třeba Růženka,“ řekl. A tatínek se zamyslel, než začal mluvit dál:

Ty můj nejhodnější královský tatínku, já bych ho chtěla mít doma, žadonila princezna. Měla bych ho v kleci a chodila se na něj dívat. Ale Růženko, pohladil ji pan král. Jmenovala se Vlasálie, ale doma jí říkali Růženko. Podívej, jak je na tom stromě krásný, ukazoval na papouška. Když ho zavřeme do klece, peří by mu zplihlo, smutnil by a chřadnul a trápil by se, ztrácel by barvy a náladu a...

Nene! Zlobila se princezna. Tobě vadí, že by tady křičel!
Na to moudrý pan král nic neřekl a díval se raději z okna.

Dole v zahradě se zatím princ Adam, princeznin mladší bratr, škrábal na strom. Nejspíš chtěl ptáka chytit. Jenže papoušek zamával křídly, vznesl se do výšky – a zamířil k jejím oknu.

Zdravím, princezno, zaskřípal papouškovským hlasem. Za týden bude tvůj velký den.

On mluví! Vykulila oči Růženka, co se doopravdy jmenovala Vlasálie. Tatínku, prosím, já ho chci. Prosíím! Škemrala.

Zdravím, králi, pokračoval vrzavým hlasem papoušek. Tvoji dceru chce drak, a chce ji přesně za týden večer. Ne za ženu, ale k večeři.

Králi zbledla tvář a princezna se škaredě zamračila.

Jakej drak? Ty ho znáš, tati? Obrátila se na svého královského otce.

Můj drak, skřehotal papoušek. Já mu sloužím, protože jsem se dobře učil. A k tomu chce navíc tři sudy černýho piva a krabici pořádně silných a pořádně smradlavých cigaret. A k obědu, to bych málem zapomněl, ohlédl se drak dolů, kde se princ Adam natahoval pro největší a nejkrásnější jablko na celém stromě. K obědu si dá jednoho prince. Přesně tam toho! Ukázal křídlem na Adama. A nato odletěl pryč.

Princ Adam utrl jablko pro svoji sestru, kterou sice zlobil a říkal jí Vlasatice-opice, ale měl ji rád a chtěl jí udělat radost. Když ale přišel nahoru, našel pana krále s princeznou, jak oba sedí, oba mlčí a oba se tváří strašlivě smutně.

Kde je ten papouch? Zeptal se, ale nečekal na odpověď. Chytej! Hodil červeňoučké jablíčko své sestře. To máš, aby ses netvářila jako brambora.

Jenže princezna se vůbec nepohnula a jablko se zakutálelo k oknu. Princ ho šel zvednout.

Co vám je? Divil se. A pan král na to tiše promluvil, že za týden je chce sežrat drak.

Princ mlčel. Sebral jablko a prohlížel si je. Jestli si nedělají legraci. Pak se do jablka zakousl.

Je dobrý, řekl. Co kdybysme tomu drakovi vysvětlili, že jíst jabka je zdravější než jíst praštěný princezny?

Ty seš hroznej, urazila se princezna.

Já jsem náhodou lahůdka, smál se princ. Skoro stejně zdravěj, jako jablka, řekl, a znovu se zakousl do svého jablíčka.

Nehádejte se! Okřikl je jejich královský otec.

On ať se nehádá, zašklebila se princezna.

Kdybys jedla jabka, byla bys taky chytrá, opáčil princ Adam.

Ať toho nechá, tati! Obrátila se princezna zlostně na pana krále. Ten ale jen mávl rukou.

Ještě toho dne se z království vypravilo deset rychlých posílů s dvaceti rychlými koňmi. Jeli do okolních království a vévodství a knížectví. *Potřebujeme pomoc*, stálo v listech, které vezli od pana krále okolním velmožům. *Potřebujeme, aby někdo zabil draka, který se rozhodl sežrat našeho mladého prince a naši mladou princeznu. Komu se to podaří, dostane půl království a ruku jasné princezny.*

Rádcí panu králi sice radili nabídnout i ruku jasného prince, ale moudrý pan král to neudělal. Jenže poslové se vrátili s nepořízenou a rádcí hned panu králi vyčítali, že je to jeho vina a kdyby princovu ruku nabídl, že by se třeba našel nějaký udatný šlechtic, který by chtěl mít za ženu jasného prince.

Moudrý pan král je však neposlouchal. *Nikdo nechce riskovat život, povzdechl si. Co ale budeme dělat?*

Tady je každá rada drahá, ozvali se rádcí. A čekali, kolik zlata jim zkroušený pan král za jejich rady nabídne.

Taková rada, která by nám pomohla, se nedá zaplatit, řekl král. A šel se projít po schodech ve věži, nahoru a dolů, dolů a nahoru, pořád dokola.

Zámek potáhli černým sukem a v podhradí nechali vyvěsit černé prapory. Všichni v blízkém i vzdáleném okolí už věděli, jaké neštěstí potkalo jejich království. Brzy se podhradím roznesla i další

zpráva. Na zámek přijeli vyslanci z okolních království a vévodství a knížectví, aby moudrému panu králi nabídli, že se o jeho království postarají, až mu drak sežere děti.

Budete smutkem úplně zničený a království bude chátrat, přesvědčovali ho. My bychom se o to všechno postarali lépe. A rádi, vmlouvali se posmutnělému králi. I v podhradí se ale dozvěděli, že moudrý pan král dal všechny z hradu vyhnat.

Sedm dní uběhlo, týden byl pryč a chlupatý drak čekal na oběd. Kdyby ho nedostal, zničil by všechny a všechno. Celé království. A to král nemohl dopustit. Rozhodl se tedy, že bude s drakem bojovat sám. Navlékl si brnění, vzal svůj nejdelší meč, nejostřejší dýku a nejpevnější plášť, a vyrazil. V bráně však potkal prince Adama,

sedícího na svém nejdivočejším koni, který měl v jedné ruce svou nejtěžší sekeru a ve druhé svůj nejpevnější luk. Nejostřejší šípy měl v toulci na zádech a myslel si, že porazí klidně celý svět. Začali se hádat. Král chtěl, aby se princ vrátil, a princ chtěl, aby se vrátil král. *Jsi ještě moc mladý, nezvládneš to*, přesvědčoval Adama pan král. *Jsi už starý, nezvládneš to*, namítal princ Adam. *Království tě potřebuje*, křičel pan král. *Království potřebuje tebe*, volal stejně hlasitě Adam. Jeden druhého tak překřikovali – až nakonec oba vyrazili tryskem do lesa, ke dračí skále. Hnali se ve snaze doběhnout tam, porazit draka a zabít ho dřív, než ten druhý. *A mě tady necháte?!* Volala za nimi princezna. *Holka snad nemusí sedět doma! Nejsem o nic horší než vy!* Zlobila se. A nechala si vystrojit kočár a rozjela se za nimi. *To jsou celí oni, sobci*, stěžovala si cestou kočímu. A kočí mlčel a kýval hlavou, jak se kočár na kamenité cestě houpal.

Starý pan král se svým mladým synem vjeli mezi stromy – a tu vidí, že od dračí sluje se lesem táhne celé procesí lidí. Byl jich plný les – a všichni se smáli. Tedy skoro všichni. Ti zranění ne. Ti se jen bolestně usmívali.

Když se totiž královstvím rozneslo, co čeká jejich prince a princeznu, lidé se rozhodli, že jim pomohou. Nechtěli o svého moudrého a spravedlivého krále přijít. Nechtěli, aby jim místo něj pak vládl nějaký nový, cizí a možná hloupý, zlý a nespravedlivý král, pod kterým by chudli a trpěli. Domluvili se tedy, že na draka půjdou sami. Všichni. Jednoduše vzali svoje nářadí, jako třeba vidle, kosy a cepy, kladiva a motyky, řetězy a železné tyče a ostré řeznické nože a podobně, a tak ozbrojení vyrazili ještě v noci na draka. Ten se bránil, sekal je a škrábal a tloukl do nich ocasem a chňapal po nich zuby, i papoušek na ně vztekle křičel, že jsou hlupáci a nemájí se starat o věci, do kterých jim nic není. Ale oni bojovali až do konce – a draka zabili.

Kde je drak? Ptal se král prvních lidí, co v lese potkal.
Už není, smáli se oni.

A pan král tomu vůbec nerozuměl. *Co budeme dělat?* Zeptal se prince, který stál vedle něj, podobně zmatený.

Tak asi pojedeme sbírat jablka, ne? Řekl princ Adam.

Ale komu mám dát princeznu? A komu půl království? Přemýšlel král nad královským slibem, který dal – a který teď měl splnit.

Tak si ji necháme. A království taky, zasmál se princ, protože ještě nebyl starý a moudrý, takže nevěděl, že sliby se musí splnit. A ty královské, ty že se musí splnit úplně vždycky.

Jak se moudrý pan král díval na všechno to veselí a spokojenost, najednou se usmál, pokynul rukou, aby své zachránce pozdravil, a spolu s nimi sjížděl zpátky, ven z lesa.

Na kraj lesa mezitím dorazil kočár s princeznou.

Co se to děje, zírала princezna Růženka-Vlasálie.

Jedeme domů, princezno, už je po všem, výskali lidé jdoucí kolem. Princezna nechápavě kroutila hlavou a její královský otec přijel k ní a potichu jí řekl, že to všechno jsou její ženichové. *Všichni?!* Vytřeštila zděšeně oči. Ale on se jen usmál a řekl, že to byl jen takový drsný královský vtip. *Neboj, dáme tě nějakému bohatému nemehlu,* řekl ještě a pohladil ji.

A protože to byl moudrý pan král, slezl z koně, princi nakázal slézt také, i princeznu sundal z kočáru a kočár i oba koně půjčil těm, kteří právě zachránili království. A lidé se projížděli na koních i v kočáře sem a tam, vozili se na střeše kočáru, jezdili na koních v sedě i ve stoje, ve dvojicích i ve trojicích, závodili a pořádali divoké jízdy a vyváděli různé další skopičiny, až byl kočár úplně zničený a koně tak zchvácení, že se sotva hýbali.

Moudrý pan král se ale pořád jen usmíval. Večer dal na nádvoří uspořádat velkou slávu, jídla a pití pro všechny dostatek, narychlo přivezli houpačky a kolotoče, zavolali břišní tanečnice a polykače ohně a krotitele hadů a spoustu jiných komediantů, aby se lidé mohli dosyta povесelit.

Nebudou chtít tu půlku království? Ptal se princ Adam, když se ně dívali z balkonu.

A co když budou chtít mě!? Vykukovala princezna bojácně zpoza králova pláště.

Nebudou, smál se královský otec.

Proč by mě nechtěli? Vždyť jsem hezká, ozvala se uraženě. Ale pak byla ráda a ze svého úkrytu povylézala. *Fakt mě nebudou chtít?* Ujišťovala se opatrně.

A kdo? Který z nich? Ukázal moudrý pan král na zástupy lidí dole. *Oni by se neuměli dohodnout,* řekl a pozdravil veselící se dav rukou. *Ale jeden tam je,* obrátil se na princeznu. *Poznáš ho?*

Jeden? Ujišťovala se, že nebude mít ženichů víc. *A který?* Zvědavě si prohlížela tu hromadu lidí dole.

A královský pan tatínek jí ukázal vévodu ze Zlatých vrchů, pro něhož nechal poslat a se kterým se dohodl, ať se přidá k lidu slavicímu zabití draka a ať slaví, jako by také s drakem bojoval.

Nevypadá špatně, zamrkala princezna.

A zítra, když budou ještě všichni unavení, přijde požádat o tvou ruku. A já splním královský slib, řekl moudrý pan král.

Ale to bude podvod, ne? Divil se princ Adam.

Lhát bude on, že zabil draka, pokrčil král rameny. *Ale já takovou drobnou lež rád přijmu, abys byla šťastná,* pohladil princeznu Růženku-Vlasálii.

A všichni tři spokojeně shlíželi dolů na nádvoří.

Pan král byl šťastný, že se mu podařilo hezky vyřešit tak složitou situaci, nejdřív s drakem a pak s ženichem pro princeznu.

Princezna byla ráda, že jejím ženichem nebudou všichni, co draka porazili. Vévoda ze Zlatých vrchů se jí navíc líbil, a když na ni zdola mával a posílal jí vzdušné polibky, docela se začínala těšit, až ho zítra pozná.

A princ? Ten dělal své sestře za hlavou dvěma zdviženými prsty zaječí uši a tvářil se také spokojeně.

'''

„Ale kde mají královnu?“ Zeptal se hoch, když se tatínek odmlčel.
„Královnu?“ zarazil se on. „To je pravda, na tu jsem úplně zapomněl,“ řekl. A hned to napravil:

•

Já jsem vám říkala, že to nakonec všechno dobře dopadne, ozvalo se za nimi. Byla to paní královna. Krásná a usměvavá, jako vždycky, se připojila k nim. Nemávala rukama, ani na lidi dole nevolala, jen se také šťastně usmívala a tiskla se přitom ke králi, svému moudrému muži – a otci jejích dětí.

„Takže to dopadlo dobře?“ Zeptal se hoch ještě.

„Já myslím, že jo,“ řekl tatínek. „Všichni byli spokojení, tak to je dobrý, ne?“

„Ale podváděli,“ namítl synek.

„To není dobře, to máš pravdu,“ uznal otec. „Ale kdyby nepodváděli, bylo by to lepší?“

„Podvádět se nemá,“ nesouhlasil chlapec.

„Takže to dopadlo špatně?“ posmutněl tatínek.

„Nedopadlo,“ vrtěl hlavou. „Všichni byli spokojení přece.“

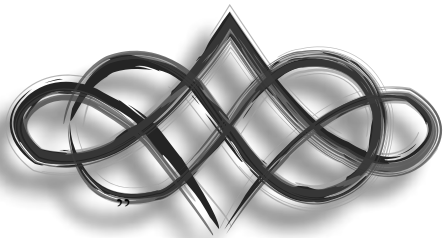
„Takže to dopadlo dobře, ale udělali to špatně, jo?“

„Jo. Přesně tak,“ přikývl hoch.

„Tak dobrou noc,“ pohladil ho tatka. „Já se na ně budu chvíli zlobit, a ty můžeš mít radost, že to dopadlo dobře, jo?“

„Tak jo,“ souhlasil. „Tak dobrou.“

O bohatém kupci Lemualdovi

pohádka z pravé kapsy

„Řekneš mi dneska taky pohádku?“ zajímal se kluk i další den, když šel spát.
„Jestli chceš.“
„Jo, chci. Ale nějakou jinou.“
„Minule se ti nelíbila?“
„Líbila. Ale byla taková divná.“
„To je divný. Mně se líbila,“ usmál se tatínek.
„Tak víš co? Já začnu, a ty to pak jenom dokončíš, ten zbytek,“ napadlo chlapce.
„Tak začni,“ usmál se tatínek znovu. A kluk začal:

•

V jedné vesnici žil normální kluk, a ten šel do světa. A ve světě potkal normální princeznu, co nejmenovala Vlasálie, ani tak jinak divně, ale normálně, třeba .. třeba Danielka. To je hezký jméno pro princeznu. No, a když se v tom světě ti dva potkali, tak .. tak...

“

„Tak co?“ ptal se tatínek, když bylo ticho už dlouhé a on poznal, že chlapec neví, co má říkat dál.

„No to právě musíš vymyslet ty,“ vysvětlil kluk.

„Aha. Tak jo,“ souhlasil tatínek. „Zamiloval se do ní?“

„To ne!“

„Tak ona do něj?“

„No...“ váhal chlapec. „To by mohla. Ne? Co myslíš ty?“

„Já myslím, že by se ho nejdřív zeptala, jak se jmenuje.“

„To jo.“

„A on by musel prozradit, že se jmenuje Lemroslav.“

„To ne,“ rozesmál se kluk. „To je blbý, Lemroslav.“

„Tys už skončil, teď vymýšlím já,“ odbyl ho tatínek. „Takže prosím nepřerušovat, ať něco nezapomenu nebo nepokazím,“ řekl a zavřel oči, aby se mu lépe vymýšlelo. A chlapec se uvelebil v posteli a ještě přitom kroutil hlavou nad tím směšným jménem.

•

Fakt se jmenuješ Lemroslav? Ptala se princezna Danielka nevěřicně.

No jasně, přikývl ten normální kluk. Jemu se to jméno nezdálo divné. Jmenoval se tak totiž i jeho tatínek, i jeho děda a možná dokonce už jeho praděda.

To je zvláštní jméno, řekla princezna a zkoumavě si toho normálního kluka s tím zvláštním jménem prohlížela.

Chceš mi říkat jinak? Zeptal se on.

Ne, zavrtěla hlavou. *Náhodou je docela zajímavý. Možná se mi líbí,* hleděla nenápadně stranou, ale koutkem oka přitom sledovala, co on na to. Kluk na to ale neřekl nic. *A kdybych ti říkala třeba Lemíku?* Zeptala se.

Klidně můžeš, přikývl ten normální kluk, co ve světě náhodou

potkal princeznu Danielku a hned si začali povídat a hned se spolu skamarádili.

Princezna vymyslela, že si na zámku najde nějakou práci, aby se mohli potkávat častěji. A on vymyslel, že do zámku nepůjde pracovat, ale bude něco prodávat. A že ona, princezna, to bude strašně chtít a vždycky si to od něj nechá koupit. A že mu za to budou platit hodně peněz. Tolik, aby si mohl koupit krásné šaty a potkávat se s ní všude, kde budou chtít.

Tak to udělali, a zanedlouho byl z normálního kluka, co se jmenoval Lemroslav, bohatý kupec, kterému lidé začali říkat Lemuald, protože to lépe zní. Jen princezna mu říkala Lemíku. A říkala to jméno čím dál raději a čím dál něžněji.

Během těch několika let, co se z normálního kluka Lemroslava stal bohatý kupec Lemuald, však princezna Danielka zjistila, že se

nechce jen procházet v parku. Nebo procházet ano, ale nechce se potom vracet do svých pokojů tak sama. Že by si přála, aby tam na ni někdo čekal. Někdo, kdo se jmenuje Lemroslav. Klidně by čekala i ona, hlavně, aby tam byli potom spolu. Jenže měla čím dál silnější pocit, že její Lemík vůbec není její. Zdálo se jí, že ho vůbec nezajímá, na co ona myslí, jak se cítí a co si přeje. A byla z toho smutná.

Já se docela těším, až jednou budu maminka, prohodila tuhle, když Lemroslav nadšeně počítal, kolik toho levně koupil a kolik draze prodal. Danielka čekala, co na to řekne, ale on mlčel. Dokud si nevšiml, že princezna čeká, co řekne.

Já se těším, až budu dědek, zamrkal na ni potom žertovně. *Budu mít nohy na stole, protože obchody půjdou samy, a já budu jen počítat peníze. A budu ti kupovat ty nejkrásnější dárky a projedeme spolu celý svět. Chceš?*

Líbilo se jí, jak nadšeně mluví, ale taková odpověď se jí nelíbila. Stejně ale přikývla, že ano, že chce. Protože to chtěla. Jenže ona by chtěla mnohem víc. A hlavně dřív.

Tati, přišla za královským otcem. Myslíš, že mě má někdo rád?

Já tě mám rád, ty moje princezno, pohládl ji pan král.

Já vím, chytla jej za ruku. Ale myslela jsem někdo další.

To já nevím, pokrčil královský otec rameny. *Jak to mám vědět?*

On to opravdu netušil. Tenhle královský otec měl totiž hlavu plnou úplně jiných, vznešených královských starostí.

Zeptala se tedy i své královské maminky.

Ty myslíš kupce Lemualda? Věděla ona hned.

Ne, vrtěla princezna hlavou. Cítila ovšem, jak je na ní znát, že nemluví pravdu, a raději se trochu přiznala: *Nebo nevím, možná, to je jedno...*

Tak se ho zeptáme, rozhodla královna.

To ne! Polekala se. Ale královská maminka jí vysvětlila, že to udělají šikovně.

Pozvaly ho na zámek a nechaly ho mluvit o obchodech a o tom, jak dobře vydělává a jak se mu všechno výtečně daří.

To nás těší, Lemualde, řekla potom královna. *Ale myslíte na to, že se vám může něco stát? Pokračovala důležitě. Uvědomujete si, že jednou ze světa odejdete? Myslíte na to, že obchody jsou jen obchody a věci jsou jen věci, ale pokud má na světě po člověku něco zůstat, musí to být zase člověk?*

Bohatý kupec Lemuald jen seděl a koukal, než vyhrkl: *A proč? Ale nebyla to vlastně vůbec otázka. On jenom vůbec nerozuměl, na co se ho ptají. Různě mu to tedy opakovaly. Chvilí mluvila královna a podruhé mu to vysvětlovala zase princezna. Řekly mu spousty různých slov a opakovaly se a převracely to ze všech stran, jenže on tomu stále nerozuměl. Až to princeznu přestalo bavit a zeptala se: Máš mě rád?*

To víš, že tě mám rád, divil se takové otázce. *Myslíš, že bych tady seděl a poslouchal ty vaše divný řeči, kdybych tě neměl rád?*

Tak budeme spolu, rozzářily se Danielce oči.

To nejde, odpověděl Lemuald rozhodně. A její oči rázem úplně pohasly.

Vysvětloval, že musí hodně pracovat, aby se o ni dokázal dobře postarat. Tak dobře, aby nikdy nelitovala, že je s ním a není doma, v královském zámku. Vysvětloval, jenže princezna ho neposlouchala. Seděla a za pohaslýma očima se jí rozprostírala tma, do které jeho slova padala jako do bezedné díry. A ona ho vůbec nevnímala.

Královna mu ovšem naslouchala. A když potom odešel, řekla princezně: *Má tě rád, ale je to jen chlap a nemá rozum. Nech to na mně.* A princezna Danielka to na ní nechala, protože s tím temným smutkem v očích jí bylo všechno jedno.

Královna začala jednat. Nejdřív zrušila všechny obchody, které měl zámek s bohatým kupcem Lemualdem. Nic od něj dál nekupovali, nic mu neprodávali, nic od něj neobjednávali, ani si to od něj nenechávali vozit, ani skladovat, vůbec nic. A pak jen čekala, až přijde.

Přišel rychle. Zlobil se a vyptával, jestli někde dostali výhodnější nabídku, nebo jestli jim někdo nabídl lepší zboží, nebo jestli někde poskytují dokonalejší služby, ale na všechny ty otázky královna jen vrtěla hlavou, že ne.

Tak proč? Klesl nakonec zdrceně na židli.

Protože nemáš rozum, prozradila mu královna. On se bránil, že má rozum, že umí počítat a že vždycky najde tu nejlepší cestu k nejvýhodnějšímu obchodu. Královna však zvedla ruku, aby byl zticha, a pokračovala: *Tak máš rozumu moc! Protože tohle vůbec není důležité. Ty nepoznáš, co je důležité, protože ses ve svém rozumu utopil. A tvoje srdce skomírá a nevidí, co má vidět, a ty neděláš, co už jsi dávno měl udělat.*

Ale co to je? Nerozuměl chudnoucí obchodník Lemuald.

Až na to přijdeš, znovu s tebou začneme obchodovat. Do té doby ale nic, konec, řekla královna a postavila se, aby věděl, že má odejít. Mezi dveřmi však ještě napověděla: *Až na to přijdeš, nechod' za mnou, ale běž přímo za Danielkou. Ta pozná nejlíp, jestli už máš rozumu tak akorát.*

Kupec Lemuald dál chudl, neboť chodil jako tělo bez duše. Přemýšlel, jakým obchodním trikem má vrátit bohatý královský zámek mezi svoje zákazníky. Lehal na posteli a zíral do prázdna a čekal, jestli k němu z toho prázdna nepřijde nějaká myšlenka, která by ho naplnila. Ale zůstával prázdný a jeho tělo chřadlo a duše ztrácela jiskru, obchody se hroutily a bohatství se vytrácelo, takže se z bohatého kupce Lemualda znovu stával obyčejný kluk, vlastně teď už chlap Lemroslav. Úplně bezradný a úplně zničený chlap. Tak zničený a tak bezradný, že šel za holkou, vlastně teď už spíš paní Danielkou, aby se jí přiznal, že vůbec netuší, co má dělat.

Danielko, klesl před ní na kolena. Ty mě znáš jako nikdo, ty mi rozumíš, protože ty jediná víš, proč jsem to všechno dělal a co jsem chtěl, rozpovídal se s hlavou skloněnou k zemi, ale pak na ni pohlédl zpříma: Co dělám špatně, že se mi nic nedaří?

Možná kdybys dělal něco jiného, hlesla princezna smutně. Chtěl jsem přece, aby ses měla jako princezna.

Já se mám jako princezna, protože já jsem princezna, řekla.

Ale vždycky, pořád, snažil se vysvětlit, proč chtěl být bohatý.

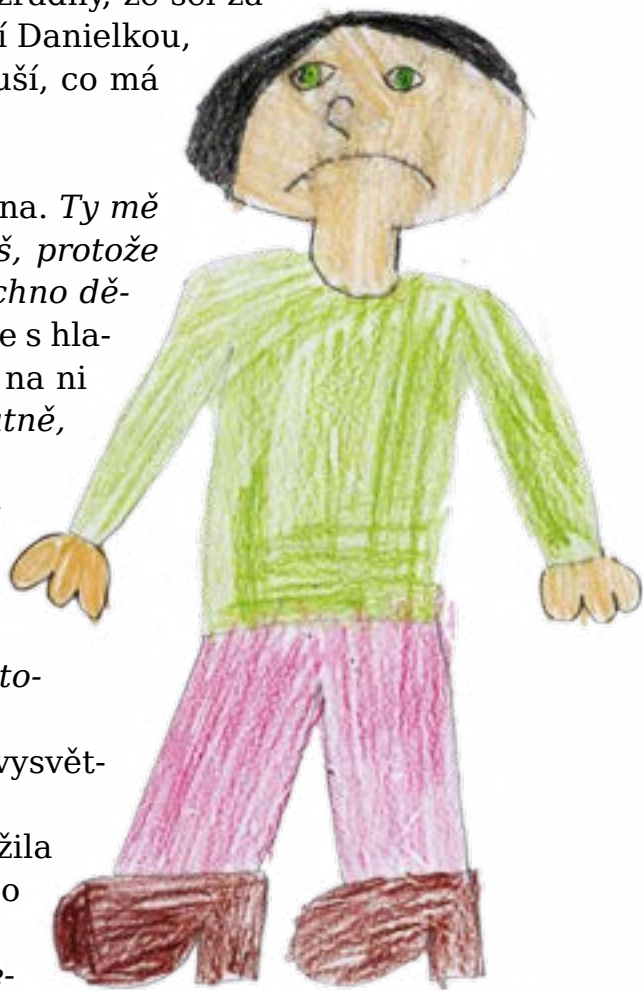
Já budu pořád princezna, snažila se mu ona vysvětlit, proč to bylo zbytečné.

Ale, povzdechl si hlasitě. Ty nechceš být bohatá?

Já jsem bohatá, podívala se na něj, jako by se pomátl.

Chceš mít muže, který má velkou moc? Ptal se dál jako pomatený.

Mám otce, který je v celém království nejmocnější.

Tak co chceš? Konečně vzdal přesvědčování a začal se ptát. Vždyť všechno máš. Máš peníze, jsi princezna, můžeš dělat, co chceš, a můžeš mít, co chceš, tak co vlastně chceš?

Mám peníze, jsem princezna .. a nejsem šťastná, pokoušela se mu to vysvětlit. Podívej, ukázala na svoje oči, aby viděl, jak jsou smutné. Jenže on její smutek pořád neviděl.

Sluší ti to, řekl.

Ale nejsem šťastná, odpověděla.

Mně se líbíš i takhle.

To jsem ráda. Ale cítím se strašně sama, víš?

Tak budeme spolu? Zeptal se. Jen tak. Ani moc nevěřil, že by ji to mohlo změnit a rozveselit. Ona neodpověděla, jen se usmála. A najednou pochopil, že takhle jí to sluší mnohem víc.

Tak .. zbohatneme spolu? Napadlo jej hned.

Já jsem bohatá, řekla. Ale už se přitom smála, protože už věděla, že on opravdu nemá ten rozum, který ona nosí v srdci. Ale nebyla z toho už smutná, protože věděla, že to vůbec nevadí, protože ona toho rozumu v srdci má chce a mít dost za oba dva.

Ale já už nejsem bohatý, vzdychl smutně. Nedaří se mi. Zchudnul jsem. Je mi taky smutno. Jako tobě. Rozumíš tomu? Já ne. Proč už se mi nic nedaří? Zvedl k ní oči. A ona se na něj krásně usmívala a v jejích očích viděl cosi tak krásného, že náhle věděl, že se mu opět začne dařit a všechno bude lepší.

Princezna Danielka přistoupila k němu. Tak dobře. Zbohatneme spolu? Zeptala se.

Ty chceš? Vyhrkl radostně. Ona nechtěla, protože byla bohatá, ale přikývla, protože věděla, že jemu na tom strašlivě záleží. A poznala také, že ji má rád a že ona mu dokáže pomoci, aby byl šťastný – a aby mohl a chtěl udělat šťastnou i ji. Tedy mu přestala vysvětlovat, čemu on stejně nemohl rozumět, on také skončil s vysvětlováním a už se na sebe jen krásně usmívali.

Celou noc, až do rána.

A pak zase, a znovu.

Pořád.

Princezna nevěděla, že za ní měl Lemík přijít. Ani on netušil, že za ní má přijít proto, aby spolu byli šťastní. Ale stalo se. Možná náhodou, možná to byl osud, ale stalo se to. Královská domácnost začala znovu nakupovat od zchudlého kupce Lemroslava. Dokonce to princezna zařídila tak, aby dostával zapláceno dřív a víc než ostatní. A jejímu Lemíkovi brzy opět všichni ostatní začali říkat bohatý kupec Lemuald. Jeho majetek totiž ohromně rostl. Tenhle Lemuald-Lemík-Lemroslav dál pečlivě hlídal každou korunu, kterou měl zaplatit, a ještě pečlivěji hlídal, aby mu jiní za všechno dávali těch korun co nejvíc. A jelikož se mu to dařilo, byl šťastný. A princezna Danielka byla šťastná a spokojená, protože měla šťastného a spokojeného – a nesmírně bohatého a mocného manžela.

On však přestal být jen obchodníkem. Nastěhoval se k princezně Danielce, protože už chtěl být co nejvíc s ní. Od té doby se na sebe skoro pořád jen krásně usmívali, takže nikoho nepřekvapí, že se jim zanedlouho narodil maličký usměvavý Lemroslávek.

Králi a královně se zprvu nelíbilo, jaké má jejich vnouček jméno. Princezna Danielka jim však řekla, že bude klidně jen nejbohatší z celého království, ale královnou že být nechce. Že to nechá na své mladší sestře. A protože jméno Lemroslav už nepatřilo dědici trůnu, královští rodiče se s ním smířili. A všem známým a příbuzným královským a knížecím a vévodským rodinám se nakonec hrdě chlubili, jaké má jejich vnouček zvláštní, krásné a vznešené jméno.

'''

„Ona měla mladší ségru, jo?“ ozval se chlapec, sotva tatínek skončil s vyprávěním.

„Nojo,“ přikývl otec. „Já jsem zase zapomněl.“

„A jak se jmenovala?“

„Myslím, že Květoslava Voňavá,“ zasmál se tatík. „Ona ta Danielka měla vlastně dvě sestry. Jedna strašně ráda četla, a to byla právě ta Květoslava Voňavá, co se stala královnou. Byla pořád někde schovaná s knížkou, takže jsme ji ani nemohli vidět. A její druhá sestra studovala v klášterní škole, tu jsme taky nemohli potkat. Ta se jmenovala Vypsaná Fixa. Ale já nevím, proč,“ pokrčil tatínek rameny. Chlapce to ale nezajímalo.

„Jenomže to byla pohádka spíš pro holky, ale já jsem kluk, jestli to nevíš,“ řekl.

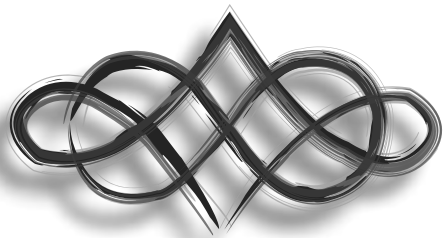
„No a co?“ zasmál se tatínek. „Pro holky to byla pohádka, ale pro kluky to byla strašně důležitá rada do života.“

„Jaká rada?“ divil se hoch.

„Že se musíš snažit, aby si tě vybrala ta správná nevěsta,“ postavil se táta k odchodu.

„To teda nevím, proč,“ zavrtěl chlapec hlavou, lehl si na bok a schoval se pod polštář. Ani neslyšel, že mu taťka přeje dobrou noc, a za malou chvíli už se mu zdálo, že z něj jakási princezna stahuje peřinu. Tak si ji shrnul pod sebe a rozletěl se na ní jako na létajícím koberci daleko nad hory, jenže když se pak vrátil, ona tam pořád čekala, tak se jí zeptal, jestli chce letět s ním. A ona chtěla, tak letěli spolu.

Zubatá pohádka

pohádka z levé kapsy

„Bude pohádka?“ Vyzvídá kluk.
„Byly zuby?“ Zajímal se tatínek.
„Mám je čistý.“
„Máš je vyčištěný? Kartáčkem a pastou? Ted’?“ upřesnil tatínek svou otázku.
„Ne,“ vrátil se chlapec sklesle do koupelny.
„Kdo si nečistí zuby, tomu když nějakej vypadne, vyrostе mu tam místo něj houba,“ volal za ním otec.
„Nene,“ ozval se z koupelny s pusou plnou pěny.
„Jo! A žádnéj hříbek, ale prašivá prašivka!“
„To není pravda,“ vrtěl kluk přezíravě hlavou, když se vrátil. „Mně zub už vypadl,“ vysvětloval. „A narostl mi novej. Zase normální zub, žádná prašivka!“
„Však si je čistíš.“
„Někdy jsem zapomněl,“ přiznal kluk.
„Tak ten zub asi nevěděl, že má místo sebe poslat houbu. Asi ve škole nedával pozor.“

„Nene,“ vrtěl kluk hlavou.

„Asi pořád říkal 'nene', takže se nic nenaučil,“ pokračoval otec.

„Zuby nechodí do školy,“ nevěřil syn.

„Hloupý zuby ne, ale chytrý zuby chodí do školy pro chytrý zuby.

Aby byly ještě chytřejší,“ vykládal otec. Na to však hoch už neodpověděl, jen se usmíval a čekal, co táta vymyslí dál.

A tatík vymyslel tohle:

•

Byl jednou jeden jazyk, a ten mluvil. Jazyky běžně nemluví, ale tenhle mluvil. Sice šišlavě, ale šišlal přísně a panovačně. Velel zubům, co mají dělat. Poslušné zuby hladil, ale neposlušným strkal na sklovinu sladkosti a odmítal je čistit. Zuby se ho bály a on měl radost, že se ho bojí. Tolik se mu to líbilo, že někdy zubům jen tak pro zábavu škodil. Tvrdá sousta, která patřila zadním stoličkám, dával předním řezákům a špičákům, jindy strkal jídlo vedle, aby se k němu zuby nedostaly, a nebo jen tak z legrace zubům jídlo pořád dokola vrátil, i když už bylo úplně rozkousané. A zuby se zlobily, že koušou zbytečně. A jazyk se jim smál.

„To bude celý o zubech?“ ozval se kluk.

„Kdybys nepodváděl s čištěním, bylo by to o divokých letadlech.

Podváděls, tak je to o zubech.“

„Nepodváděl,“ špitnul chlapec, ale jen potichounku, protože věděl, že tatka má pravdu. „Tak nešlo by to aspoň třeba o divokých zubech,“ smlouval. A tatínkovi se jeho nápad nejspíš zalíbil, protože se nad ním zamyslel.

„Uvidíme,“ řekl pak, a pokračoval:

•

Ani zuby obvykle nemluví, jen koušou. Ovšem tyhle zuby, co bydlely s mluvícím jazykem, ty mluvily. Špatně, tak nějak tvrdě a hrčivě, ale uměly to. Třeba 'r' jim šlo krásně, to uměly perfektně. Horší to však bylo s vyslovováním písmen 's' a 'š' a 'c' a 'č' a 'z' a tak dál. Hrčivě jim totiž znělo všechno, i tahle syčivá a šišlavá písmena. A hrčivé 's', to je opravdu divné. Jazyk se jim proto smál, když řekly například: *Ur nechry radny rdadkorty. Body me r nych*

rklovyna. On moc dobře rozuměl, že zub už nechce žádné sladkosti, protože ho bolí sklovina. Ale posmíval se: *Snad stlovina, ty šišlo*.

Sám neuměl vyslovit hrčivá písmenka, ani třeba 'k' mu dobře nešlo. Ale dával si pozor, aby je moc neříkal, kdežto zubům bylo jedno, že mluví špatně. Nebylo jim však jedno, že si z nich jazyk dělá legraci. A už vůbec jim nebylo jedno, že je trápí a dělá jim naschvály.

Jaryku, nertvy me, ozvala se jedna mladá stolička, když jí jazyk cpal k překousnutí celý kus masa. Takový kus totiž dovedou překousnout jedině řezáky. Stolička, i když je silná, si prostě s takovým masem neumí poradit.

Copa se ti neždá, smál se jazyk žvatlavě.

Ro?! Nyr! Deda vrechno, rozčilovala se stolička. Jazyk jí rozuměl, ale někdo cizí by možná ani nepoznal, že řekla: 'Co?! Nic! Teda všechno!'

Musíš se snažit, smál se jazyk a klouzal pusou provokativně sem a tam, jako by tančil. A zuby to zlobilo. Zuby totiž musely být pořád na stejném místě. A myslely si, že jsou proto horší než jazyk, který se umí tak měkce pohybovat. A myslely si, že ho tedy musí poslouchat.

Jediné špičáky protestovaly. Už dávno se chtěly vzbouřit, jenže ostatní zuby říkaly, že se mají vlastně dobře, tak ať to nekazí. *Do chrer lepryho?* Ptaly se nechápavě. A špičáky zase nechápaly, jak se mohou ptát 'Co chceš lepšího', když se s nimi zachází tak nespravedlivě.

Až jednou se rozzlobily opravdu všechny zuby. Špičáky, řezáky a dokonce i stoličky. Úplně nejvíc dvojka vpravo nahoře, která do té doby všechny spíš uklidňovala. Byly zrovna celé ulepené od čokolády, cukrem z čokolády se cpaly bakterie a ty se pak zubům zahryzávaly do skloviny a rozšiřovaly v nich zkažené díry. A tlustý jazyk se lenivě válel a bylo mu to jedno. Tak se zuby rozčílily.

Do deda ne! Vykřikla dvojka vpravo nahoře. *Ur doho mam dort!* Zubům totiž nešlo dobře ani 't' a ani 'j' a další podobné hlásky. Ale to už asi každý poznal.

Tííššéé, zasyčel jazyk lenivě. A dvojka vpravo nahoře se poslušně ztišila. To, co říkala, však bylo pořád stejně ostré. Že prý to takhle už dál nejde a musí konečně jazyk tvrdě přinutit, aby se o ně staral a neválel se a neubližoval jim místo toho.

Dyr re rorpadnem na kury, připojila se plačtivě stolička, ze které se nedávno skutečně ulomil jeden kazem podvrtaný kousek. Špičáky se hned nabízely, že jazyk proděraví, a navrhovaly, ať řezáky jazyk rozkoušou na malé kousky, stoličky že by ho pak měly rozžvýkat na kaši a nakonec by se měl úplně vyhodit z pusy ven.

A kdo ho vyhody? Zeptala se posměšně jiná stolička. Jediný, kdo mohl z pusy něco vyhodit, byl totiž jazyk sám.

Do de pravda, zarazil se špičák vlevo nahoře, že to je pravda.
Dak ro budem delad??? vyjekl nešťastně špičák vpravo dole, co tedy chtějí dělat.

Muryme ho podrerdad! křikl špičák vlevo dole odhodlaně, že ho musí potrestat.

Udelame prody nemu vrpouru! Přidal s podobným nadšením špičák vpravo nahoře, že udělají proti němu vzpouru.

Tííššéé, ozval se jazyk znovu.

A zuby se poslušně ztišily ještě víc. Domlouvaly se, jak s jazykem zatočí, tichým šeptem. Mluvily tak potichouнку, že slyšel jenom nejbližší zub, co stál hned vedle. Ten to vyřídil dalšímu a ten zase dál. A když někdo odpověděl, musely to znovu postupně odříkat všechny zuby. Vznikl z toho pořádný zmatek, i když jen tichý a nenápadný. Vlastně to byla taková tichá pošta. A při tiché poště se občas něco poplete, že?

Když se jazyk dosyta prospal a vyválel, chtěl se provětrat. Jenže ouha! Zuby ho nepustily. Otevřely se jen rty, ale zuby zůstaly skousnuté, aby se jazyk nedostal ven, a světlo k němu zvenčí pronikalo jen drobnými škvírkami.

Co jééé? Zívl.

Zuby mlčely. Jen levý spodní špičák zavrčel: *Vrrrrrrrrr*. Jako vzteklý pes.

Já šci na vžduch, ozval se jazyk hlasitěji.

Jenomže máš smůlu, chtěla odpovědět šestka vpravo dole. Zůstala však mlčet. Řekla by totiž: *Denomre mar rmulu!* A jazyk by se jí určitě posmíval, tak to raději neřekla.

Šlyššicééé?! Začínal jazyk šišlat víc než jindy. Ale zuby nic, jako by neslyšely.

Já še bóójíím, naříkal a začínal se celý třást. A zuby nevěřicně zíraly, jak se jejich vládce a pán, ze kterého měly dosud všechny strach, změnil v plačtivého strašpytla.

Nebod re, začala ho utěšovat šestka vpravo dole, ať se nebojí. Šestka vpravo dole byla totiž ze všech nejvíc kamarádká, hodná a lítostivá stolička.

Zuby měly domluveno, že budou s jazykem bojovat ze všech sil, že se budou bránit a nevzdají se, dokud jim úplně nedojdou síly. Měly domluveno, že ho za každou cenu musí udržet zavřeného uvnitř, v puse, aby ho vytrestaly a aby mu ukázaly, že si nedají všechno líbit. A měly domluveno, že nakonec, po dlouhém a krutém zápa-se ho špičáky ještě kousnou. Ne moc, ale trošku ano. Tak, aby ho vytrestaly za to, co jim dělal, a aby ho varovaly, aby je už nikdy příště netrápil.

Jenže když měkký jazyk začal plačtivě naříkat, místo, aby se dal do boje, byly z toho zuby zmatené. A úplně zapomněly, co měly domluveno.

Pjóóšíím, šišlal jazyk. Puště mě ven. Já še hjožně bojíím, pištěl.

Zuby jsou tvrdé jako kámen, ale srdce mají měkké. Žádný už se nechtěl jazyku pomstít, když se ukázalo, jaký je to slaboch. Některé by ho dokonce raději hned pustily, aby nenaříkal. Jiné, třeba špičáky, ale nechtěly tak rychle skončit.

Murýme de derte kournoud, hlásily jazyku, že ho musí ještě kousnout.

Pjoč mě musíte toušnout? Skuhral jazyk.

Protode ry dled. Dlobyz. Nemar nar rad, dak prodo, pokřikovaly špičáky, že je zlej, že zlobí a nemá je rád, tak proto že ho musí kousnout.

Já še slepším, sliboval jazyk.

A zuby, které už se nemohly dívat, jak skuhrá, se od sebe lehce vzdálily – a jazyk mohl konečně vystřelit ven, na vzduch. Ovšem špičáky, jak byly rozdivočelé, se tomu vzepřely – a secvakly. Kously ho. A pořádně.

To bylo křiku! To bylo nářku! Dokonce i krev tekla...

Kdo si myslí, že křičel jen jazyk, ten se plete. Křičelo jich víc. Zuby se totiž začaly hádat. Některé chtěly špičáky potrestat za to, co udělaly. Jiné navrhovaly, ať se jazyku hned omluví, a kdosi myslel, že by se špičáky měly naopak vyznamenat za to, co udělaly. Další jen pokřikovaly na ostatní, ať přestanou křičet, že takhle

není ničemu rozumět, a jedna stolička vydávala hrozně hlasité a hrozně zvláštní zvuky: *Drrrrrrrrrrrrn! Vrrrrrrrrrrrrn! Brrrrrrrrrrrrn!* Tak nějak to znělo. Pořád dokola.

Zatímco se zuby hádaly, jestli bylo dobře jazyk pokousat a jestli se domluvili dobře a jen to špatně dopadlo, nebo jestli se domluvili špatně a dopadlo to ještě hůř, nebo jestli to pokazil jazyk, nebo jestli to pokazily špičáky, nebo jestli to naopak špičáky zachránily, tedy zatímco se zuby divoce hádaly, jazyk se uklidnil a přestal kvíčet. Stáhl se uraženě zpátky do pusy, ale špičkou se raději držel kousek od východu. Poslouchal hádku, mračil se a trochu se i třásl. Bolestí, i strachem. A zuby, když si potom všimly, že je poslouchá, se hned přestaly hádat.

Co sem vám utělal? Oslovil je mrzutě.

On re pdá! Vykřikla dvojka vpravo nahoře. *Dy do nevyř? Nevyd? Nevy...* pokoušela se vyslovit 'nevíš'. Marně. Nedokázala to. Jazyk se jí málem už začal posmívat, ale rychle posměšky spolkl.

Ste na mě zlí, vyčetl jim. A vyčítal dál, že to není spravedlivé a že by neměli být tak škaredí na svého kamaráda, který je má rád.

Neporloukedte go! Křičela první stolička dole vlevo, ať ho neposlouchají. A to samé hned volaly i špičáky. Zbytečně. Zuby mu

jeden po druhém začaly odříkávat, co jim ošklivého provedl a proč mu nevěří, že je má rád. Jazyk se nejdřív hádal, potom je jen poslouchal – a nakonec hleděl do země a mlčky přikyvoval, že mají pravdu.

Sem zlej, škrábal se na hlavě. Nezdálo se ovšem, že mu to vadí. Ve skutečnosti mu vadilo, že se zuby takhle vzepřely. Že se na něj domluvily. A že ho tak snadno přemohly.

Tomluvili ste se na mě, mračil se. *A to se netělá.*

Dědá! Řekla opatrně dvojka vlevo nahoře.

Děrá! ... Děká! ... Dědá! Přidávaly se ostatní zuby nesmlouvavě.

A za chvíli zněla celá pusa jejich bojovným burácením: Děrá! ...

Gurá! ... Parrráda! ... Grrrrrrrrrrrr! ... Děká! ... Dědá! ... Vygrády rme! ... Durá! A tak podobně.

A jazyk viděl, že jsou všichni proti němu, tak se přestal hádat.

Od té doby se všechno změnilo. Jazyk už zuby netrápil, neposmíval se jim, nedělal jim naschvály a neškodil jim, ale naopak jim pomáhal, jak měl. A když se někdy zdálo, že znovu začíná zlobit, špičky jen zacvakaly, jazyk se polekal – a byl klid.

„Ale tati, proč si nečistil zuby jazykem ten člověk, co mu ta pusa patřila?“ zajímal se kluk.

„Asi to byl lenoch“ pokrčil tatínek rameny. „Kdyby nebyl lenoch, čistil by si zuby kartáčkem a pastou a měl by v puse pořádek. Ale byl línej, tak mu tam jazyk dělal nepořádek.“

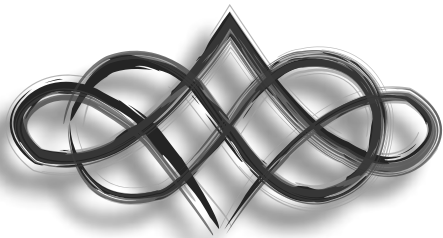
Kluk chvíli mlčel. A potom se mu na tváři objevila vyvýšeninka, jak rejdlil v puse jazykem, aby vyzkoušel, jestli tam má pořádek.

„Můj jazyk mě poslouchá,“ vzhledl pyšně k otci.

„Tak ho hlídej, jo?“ pohládl ho tatka a vstal. „A já budu dávat pozor na tebe, abys nedělal nepořádek a hlouposti, jo?“

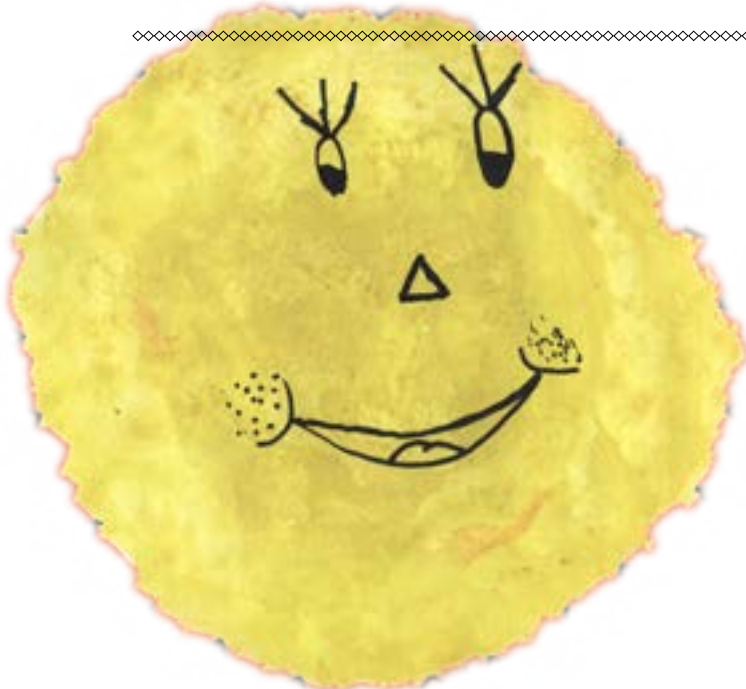
„Tak jo,“ usmál se chlapec. A už si jen popřáli dobrou noc, kluk se spokojeně obrátil k spánku – a bylo ticho.

Let dvou dětí na koštěti

pohádka z pravé kapsy

„Víš, jaks mi vyprávěl minule tu pohádku o tom Lemrouchovi,“ začal synek cestou k posteli.

„Lemroslav,“ opravil ho tatka.

„No, ten. Tak mně je teda jedno, jestli se někdo jmenuje Hvězdoslav nebo Lemroslav, nebo třeba Oslosaurus. Ale dneska to bude pohádka pro kluky, jo? Slibuješ?“

„A může tam být i holka?“

„Jo, to jo,“ přikývl. „To klidně. Akorát ať si nehraje s panenkama a nemaluje si pusy a pořád jenom nekňourá...“

„Fňukat může?“

„Ne.“

„Ani skuhrat?“

„Ne.“

„Ani mektat a pektat?“

„Ne.“

„Ani kvichtat a kňochtat?“

„Ne.“

„A může se jmenovat Plešálie?“

„Ne!“ polekal se kluk. „To už radši ta Vlasálie.“

„Tak já to zkusím,“ řekl tatínek. A začal:

•

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Vlasálie. Měla krásné dlouhé světlé vlásy, vázala si je do culíků a do copů, svírala si je sponkami s barevnými motýlky a kytičkami, zdobila si je barevnými mašličkami a stužkami a čelenkami a byla na něm moc pyšná. Vždycky než odešla ven, nejdřív se pečlivě zkontrolovala v zrcadle, jestli jí to sluší a jestli má vlásy krásně upravené. Ale jednou přišla domů ve žluté čelence s červenými puntíky – a s vešskou Jůlinkou ve vlasech. A to byl problém. Za Jůlinkou přišla brzy celá její velká rodina, takže měla vší za chvíli plnou hlavu. A protože se jim v těch dlouhých světlých vláscích líbilo, nikdo je odtud nedokázal vyhnat a holčičce museli všechny vlasy ostrážat. Takže vypadala skoro jako Plešálie. Ale nejmenovala se tak. Jmenovala se pořád Vlasálie.

Tatínek na okamžik zmlknul a ohlédl se, co synek. Jestli nebude protestovat. Chlapec však jen koulel očima, co to tatka zase vymýšlí, ale mlčel a napjatě poslouchal, jak to bude dál. Tatínek tedy opět začal vyprávět:

•

Když se pak na sebe dívala do zrcadla, škaredila se. Tomu, co v zrcadle viděla, říkala bubáku. A když na ni někdo koukal jako na bubáka, utrhovala se na něj, ať nečumí a dá pokoj. Nosila šátek přes celou hlavu, ale nepomáhalo to. Zdálo se jí, že na ni všichni zírají jako na bubáka.

Co tak na mě koukáš?! Vyštěkla na kluka, co si ji prohlížel, když seděla na lavičce. Nikoho si nevšímala a chtěla, aby si nikdo

nevšímal jí. *Tos nikdy neviděl šátek?! Si doma řekni, třeba ti ho ukážou. A nevotravuj!* Vztekala se.

Kluk se neurazil, ani neutekl, a pořád si ji prohlížel. Dokonce si přisedl. A netvářil se přitom vůbec posměšně, ani jinak zle. Tak jen zamračená mlčela. A čekala, co bude.

Vypadáš jako kluk, řekl ten kluk.

Dík! Odsekla mrzutě.

Jako hezkej kluk, zasmál se. *Hraješ si s panenkama?* Zeptal se.

Proč tě to zajímá? Opáčila. Už ale ne tak zlostně. Přišlo jí, že ten kluk taky vůbec nevypadá špatně.

Já jo, řekl. A teď zase on čekal, co bude.

Holčička, co se jmenovala Vlasálie, ale na pohled se teď zdála být spíš Plešálie, chtěla vyprsknout smíchy, že si kluk hraje s panenkama. Ale nějak jí to nešlo. Protože on se jí taky nesmál. A mohl. Zeptala se ho, jak se jmenuje.

Albrecht, řekl. Chtěla opět vyprsknout smíchy, ale nevyprskla ani teď. *Já jsem Vlasálie*, řekla, sundala si šátek a ukázala mu svoji ostříhanou hlavu. *Nevypadám tak, co?* Zasmála se.

Stali se z nich kamarádi. On si hrál s panenkami a ona se tomu smála. Pak si s panenkami hrála ona a smál se on. A někdy si s nimi hráli oba a smáli se oba. On jednou chtěl, aby mu na obličej něco namalovala, a ona z něj udělala krásně naličené strašidlo. Vůbec jí nevadilo, že se pak mamka zlobí za vymalované šminky. *To je jedno*, říkala. Ale jemu to vadilo a zahrál jí s panenkami divadlo o tom, jak ho to mrzí. Uměl s panenkami zahrát spoustu různých scének. Jak šly spolu na výlet, jak se seznámily, jak se pohádaly, jak šly nakoupit, jak si lezly na záda, jak si šly zaplavat a neměly plavky... Někdy to byla ohromná legrace a Vlasálie se přidala a hráli spolu, jindy se ale dívala jinam, jako by ji to vůbec nebavilo.

Víš, že seš divnej, řekla mu jednou. To už měla vlasy o mnoho delší, skoro po ramena.

Vím, přikývl.

A já? Jsem taky divná?

Ty? Proč? To nevím, pokrčil rameny. Tak asi nejsem. To bys věděl, zavrtěla hlavou. A moc vážně pokračovala: Jenomže oni si pak můžou myslet, že jsem taky divná, když si s tebou hraju, vysvětlovala, i když po ní on žádné vysvětlení nechtěl. Já nejsem divná. A nechci, aby si to mysleli. Tak s tebou už nebudu kamarádit, řekla. Vůbec? Zeptal se překvapeně. A ona přikývla, že ne, a odešla.

Díval se za ní, ale nebyl smutný. Vlastně trochu smutný byl, ale neběžel za ní, prosit, ať nikam nechozí, že mu bude chybět. Jen sledoval, jak odchází pryč, a představoval si ji jako panenku, se kterou by uměl mluvit a uměl by jí říct, že JE divná, když si s ním hrála s panenkami, a JE divná i proto, že si s ním dál nechce hrát. Panenku by uměl přesvědčit, že být divný není špatné. Ale jí to vysvětlit neuměl, tak jen mlčel a koukal, jak se mu ztrácí.

Od té doby se nekamarádili. Až jednou se potkali ve škole na schodech. To už měla Vlasálie plno krásných dlouhých světlých vlásků až na záda. Ona se rozhlédla, jestli se někdo nedívá, ale byli tam zrovna sami. *Pojď za mnou*, řekla mu, a vyběhli po schodech až nahoru, ke dveřím na půdu. Tam se otočila. *Zlobíš se na mě?* Zeptala se. On zavrtěl hlavou, že ne. *Byls tam někdy?* Zeptala se, a on opět zavrtěl hlavou, že ne. *A chceš?* Zeptala se do třetice. On mlčel. Tak otevřela dveře a ustoupila, aby mohl jít dál. A on šel.

Školní půda byla ohromná, plná skříní se školními potřebami, stojanů a regálů, poliček, krabic, věšáků, bedýnek a podobně. Ve slabém světle vikýřů to všechno bylo zvláštní, tajemné. A ještě

podivněji to působilo z blízka. Prohlíželi si přístroje, modely, nářadí a obrazy a výrobky a konstrukce a preparáty a pomůcky a spoustu dalších věcí, a vůbec netušili, co to je a k čemu to má sloužit. Tím však byli zvědavější a o to důkladněji všechno zkoumali, prohlíželi a opatrně se toho dotýkali. *To je hezký*, řekl před jakousi železnou konstrukcí Albrecht. Vlasálie na to sáhla a na kovu zůstal otisk jejího prstu. *Je to špinavý*, zatvářila se odmítavě. Přesto se však i ona odhodlala a klouzala špičkou prstu po chladném železe vzhůru. On se na ni díval, ale pak objevil jinou věc, sametově hebkou a měkkou, která ho lákala. Dotýkal se jí opatrně, otiskl do prachu celou svou dlaň a svíral prsty. *Nech to! Ať to nezničíš*, napomenula jej. *Neboj*, zašeptal. *Opatrně*, špitla ona, zatímco se snažil to prozkoumat. Nikde se však nezdrželi a pátrali dál a objevovali nová tajemná zákoutí. Mluvili tiše a pohybovali se pomaloučku, aby je tam nikdo nepřistihl. Zastavovali se na místech, kam padalo od vikýřů sluneční světlo, ale i tam, kde všechno jako by splývalo v temném šeru a kde jen tetelící se zrníčka zvířeného

prachu naznačovala, že tam něco stojí. Občas měli strach i jen dát ruku blíž, ale jindy byli odvážní a pečlivě a podrobně všechno prozkoumávali.

Tak došli až k proutěnému koštěti. Vlasálie to koště uchopila do dlaní, svírala v prstech proutky, z jakých bylo spletené, a zvláště jí při tom zářily oči. Jako by hned tušila, k čemu je dobré.

Co děláš? Zeptal se jí, když se na koště posadila.

Poletíme, řekla ona.

A najednou bylo všechno jinak. Kolem jako by se rozsvítily barevné lampiony. Ale nebyly to žádné opravdové lampiony. To zmizela střecha a celá půda byla náhle plná slunečního světla, které se třpytilo a barevně blýskalo. Střecha byla náhle pryč a oni se na tom koštěti vznesli do výšky. Půda i s celou školou zůstala kdesi vzadu a oni letěli nahoru mezi mraky, k modré obloze a ještě dál, až někam ke hvězdám. Divné? Možná, ale těm dvěma přišlo v tu chvíli možné všechno. Oči měli široce rozšířené, smáli se nahlas a bylo jim úplně jedno, jestli to je divné, nebo jestli je někdo vidí nebo slyší. Prostě letěli – a bylo to krásné.

Vnořili se do mraků, kde jako by se kolem nich blýskaly tisíce mihotavých oblých zrcadel. Kam se podívali, všude viděli sebe dva. Zmenšené, že byli jako dva broučci, ale i tak velké, že si nedohlédli ani k hlavě, ani k patám. A mezi těmi odrazy se proplétalo šustění jejich hlasů, slabé i silné, z blízka i z dále, až se jim z toho motala hlava. Pojednou se zvedl vítr, mraky se roztočily a jejich obrazy se v tom víru úplně rozmázly. Nejdříve letěli vzhůru nohama a za chvíli byli nohama dolů, jednou svištěli jako střela, jindy se jen strnule vznášeli, a brzy neměli ani ponětí, kde jsou, kam mají namířeno a jestli leží na boku, nebo visí hlavou dolů. Šedavé pruhy všude kolem se vzápětí začaly barvit, až se ocitli uprostřed zářivé duhy. Žlutá, červená, zelená, modrá, všechny barvy se slévaly a přelévaly a rozpouštěly, a skrz ně prosvítalo hřejivé sluneční světlo. Chtěli se jeden druhého ptát, co to je, ale nebyli schopni slova, jen se dívali a cítili se kouzelně.

Když vtom jako by všechno spláchl proud třpytivé vody, zdálo se Albrechtovi, nebo jako by se ve vodě kouzlo pomalu rozpouštělo, zdálo se Vlasálii, najednou byli zpátky na půdě. Barvy a světlo celé víření bylo rázem pryč, všude prach a studené šero. I koště kdesi zmizelo a oni dva tam stáli s očima široce otevřenýma, jako by chtěli znovu zažít, co už nebylo.

Radši půjdem, vyhrkla po chvíli Vlasálie, když popadla dech, a utekla pryč.

Od té doby spolu nemluvili. Občas, když se potkali na chodbě, usmáli se na sebe. Jen tak letmo, sotva znatelně, ale nic víc.

Vlasálie se později někam odstěhovala a Albrecht vyrostl a stal se z něj vážený muž. Prožil ještě spoustu zvláštních i strhujících okamžiků, ale nic tak úchvatného, jako byl jejich společný let na koštěti, na který nikdy nezapomněl. Coby úspěšný a ctěný muž jezdil často po světě. Kamkoli přijal, tam se lidí vyptával, jestli někdo nezná světlovlasou Vlasálii, kterou nosil v paměti. Chtěl jí nejspíš povědět, jak se mu to tenkrát nesmírně líbilo a že nikdy nezapomněl. A chtěl se jí možná také zeptat, jestli to i pro ni znamenalo tak moc, jako pro něj. Jenže ať se ptal, jak se ptal, nikde mu neporadili, nikde ji neznali, nikde nebyla.

„Tati!“ skočil kluk otci vyčítavě do řeči. „Tohle je podle tebe pohádka pro kluky?!“

„Á jó,“ zarazil se tatka. „Já zapomněl. Promiň. To bych teda měl trochu změnit, vid’.“

„Hodně změnit, tati, fakt hodně,“ souhlasil hoch.

„To máš pravdu,“ přikývl tatík. „To musím vymyslet jinak, aby to bylo pro malýho loupežníka a bojovníka...“

„...a fotbalistu,“ doplnil chlapec. A tatínek přitakal a spustil jinak:

•

Albrecht neuměl bojovat mečem...

„Proč ne?!“ namítl syn, sotva to tatínek dopověděl.

„Nemusí přece bojovat mečem,“ řekl otec.

„A jak bude bojovat?“

„Nemusí přece vůbec bojovat,“ dodal tatík.

„Jo. Může si vlastně hrát s panenkama, že jo,“ mračil se hoch znovu.

„Může vítězit hlavou, rozumem, ne?“ vysvětloval otec důležitě.

„To jo. Ale musí přitom bojovat s mečem!“ trval kluk na svém.

„Tak dobře, meče tam budou,“ ustoupil tatka. „Ale ty už mi neskákej do řeči, jasný?“

„Jasný,“ přikývl syn. „Když to bude pro pořádný kluky, tak já budu úúúplně potichu,“ dodal. A tatík s úsměvem začal znovu, ještě jinak:

•

Albrecht, jak putoval světem, potkal člověka, který měl rybník plný ryb. Všechny ryby mu však pokaždé vychytali zloději, takže on tahal v sítích už jen kalnou vodu. Albrecht mu poradil, ať ze dvou nejhorších zlodějů udělá strážce rybníka. On poslechl – a při výlovu se sítě málem trhaly, jak byly plné ryb. Jindy potkal vojáky, jak vedou chlapa do vězení. Prý mečem posekal šest lidí. *Proč jsi to udělal?* Zeptal se ho.

Nevěřili mi, že zvládnou sám šest chlapů s mečem, vysvětlil ten člověk. *Tak jsem jim to předvedl.*

Za to tě chtějí zavřít? Divil se Albrecht.

Jeden z nich byl soudcův bratr, tak se mi soudce pomstil, řekl ten zručný šermíř. Albrechtovi se líbil, nabídl tedy vojákům cigarety. Vzali si. Jenže to byly cigarety, po kterých se člověk začne smát a miluje všechny lidi. Takže vojáci šermíře propustili – a navíc mu dali jednoho ze svých koňů. Prý, aby mu cesta lépe ubíhala.

A Albrecht jej vzal s sebou.

Tenhle Albrecht nemusel bojovat mečem. Uměl si totiž hrát s lidmi jako s panenkami. Dovedl jim vysvětlit svou pravdu a uměl je přesvědčit, že ta jeho pravda se musí bránit třeba i mečem. A lidé ho poslouchali skoro jako panenky.

Putoval světem a dělal si oddané přátele, až došel k zámku, kde byla uvězněná Vlasálie. Tedy nebyla tam docela ve vězení. Přišla sama a mohla sama odejít. Jenže nevěděla, kam. Černokněžník ji měl jako ozdobu, jako krásnou věc, a ona z toho byla nešťastná. Ale netušila, kde se hledá štěstí, a proto raději zůstávala.

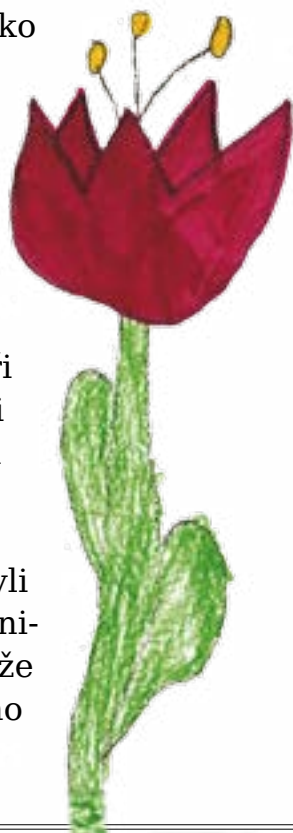
Albrecht vyzval černokněžníka, ať proti jeho šermíři postaví šest svých nejlepších bojovníků s těmi nejostřejšími meči. *Můj šermíř sám, jeden jediný, je všechny porazí*, tvrdil. Černokněžník byl na své vojáky pyšný a nevěřil tomu. Vysmíval se, že to není možné, a dokonce sám navrhl, že kdyby je Albrechtův šermíř přemohl, splní Albrechtovi jakékoli přání.

Zatímco na nádvoří zuřil boj, vyběhl Albrecht za Vlasálií do jejího pokoje, aby jí vypověděl všechno, co jí toužil říct. Pamatovala si ho, pamatovala si i výlet na koštěti a nikdy na něj nezapomněla. Hleděli spolu z okna, jak šermíř poráží černokněžníkovy vojáky. Dva už nemohoucně leželi na zemi, třetí měl zraněnou ruku a nemohl také bojovat. Černokněžník bledl, pak rudnul a nakonec zezelenal vzteky. Mával rukama a drmolil kouzla a zaříkávadla, ovšem nic platné, Albrechtův šermíř vyhrával.

Já tě mám ráda, ale nevzala bych si tě. Já chci za muže chlapa, jako je ten tvůj šermíř, obrátila se Vlasálie k Albrechtovi. *To nevadí*, usmál se on právě, když k velkému černokněžníkovu překvapení vyhrál Albrechtův šermíř. I teď, jako mnohokrát předtím, svých šest protivníků přemohl.

Černokněžník se vztekal a chtěl poslat další vojáky. Albrecht po něm navíc chtěl, ať zmizí pryč a celý zámek i se služebnictvem a vším vybavením jim nechá tak, jak stojí. *Nikdy!* Běsnil černokněžník. Šermíř mu pohrozil mečem, ale on i přesto chtěl bojovat. Ovšem když přišla Vlasálie, aby dala šermíři květinu, a když ho poté i políbila, černokněžník jaksi ztuhl, z uší mu vyšel štiplavý kouř a on se vzdal a s ohlušujícím rachotem zmizel pryč.

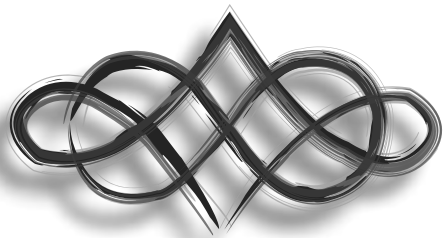
Albrecht potom na zámek sezval svoje přátele. A byli tam spolu všichni šťastní. I Albrecht, přestože už nikdy neletěl na koštěti vysoko do oblak, i přesto, že se Vlasálie mnohem víc než na něj, smála na svého

šermíře a dvě malé děti, co se jim narodily.
I přesto byl Albrecht šťastný, neboť měl spoustu oddaných přátel,
kteří byli ochotní za něj bojovat.

“”“
„Dobrý?“ zeptal se otec po chvíli, aby bylo jasné, že už skončil.
„Ale jo,“ přikývl hoch spokojeně. „Byl prostě šikovnej.“
„Tak dobrou noc. Ať se ti něco krásného zdá,“ zvedl se táta.
„Dobrou,“ zašeptal kluk. A než usnul, honilo se mu hlavou, jestli by
raději chtěl být šikovným Albrechtem, nebo zdatným šermířem.
Usnul však dřív, než to stačil promyslet. Možná až v krásném snu se
rozhodl, ale to my nemůžeme vědět, jelikož ani on sám už ráno nic
nevěděl.

Jako Fénix z popela

pohádka z maminčiny kapsy

„...ale já neumím vykládat tak, jako taťka,“ vrtěla maminka odmítavě hlavou, když dnes vedla chlapce do postele.

„To nevadí,“ řekl hoch.. „Taťka si stejně většinou vymýšlí samý nesmysly.“

„A to já právě neumím,“ vzpírala se.

„Tak to jenom zkusíš,“ přemlouval ji, aby pohádku vyprávěla. „Klidně můžeš bez těch nesmyslů. Normálně.“

„Tak jakou?“ posadila se maminka na postel. „Třeba

o Popelce?“
„Klidně,“ přikývl chlapec.
A maminka začala:

•

Za devatero horami a devatero řekami žila byla jedna malá holčička jménem Popelka. Žila s tatínkem a macechou a její dcerou Dorou. Tatínek ji měl rád, ale macecha s Dorou na ni byly zlé.

“““

„A mami?“ přerušil ji kluk. „Co kdyby se ta Popelka narodila jako Fénix z popela.“
„Proč?!“ vytřeštila maminka oči. „To by byla jiná pohádka.“
„To nevadí,“ řekl hoch.
„Ale princ by s Fénixem asi nechtěl tancovat. A neměla by žádnýho tatínka. Kdo by na ni byl hodnej?!“ vypočítávala, proč se jí ten nápad nelíbí. Jenže kluk se nedal.
„No byla by kluk, protože Fénix, to je kluk, že jo,“ vykládal, proč to JE dobrý nápad. „Jako tatínka by měl popel. V pohádce to jde, ne? A maminka,“ zadumal se. „Maminka by byla třeba oheň, ne? Nebo obráceně. Tatínek oheň a maminka popel, to spíš, vid’,“ nadšeně vzhlížel k mamince. Ta nebyla nadšená, ale přikývla.
„Tak jo. Tak to nějak zkusíme,“ odmlčela se, protože zatím netušila, co má říkat. Ovšem pak ji cosi napadlo:

•

Tak tahle Popelka, nebo vlastně ten kluk jménem Popelák, se narodil rodičům ohni, co vyrostl z maličké jiskřičky a spálil celý starý lesík, a popelu, který na tom místě zůstal. Žár ohně dával popelu sílu a žhavý popel se tetelil a narůstal, až z něj jako pták Fénix povstal tenhle Popelák. Jako bájný pták vyletěl nad zemi a letěl, kam ho křídla nesla. Měl v sobě žár ohně i sílu popela. Měl v sobě žhavou touhu i chladnou rozvážnost. Měl v sobě...

“““

„Kam letěl?“ skočil jí kluk do znovu řeči.
„Tíše!“ napomenula ho maminka. „Nebo nepoletí nikam a bude se spát!“ Zvedla důrazně obočí. A teprve nato pokračovala:

•

Měl dvě těla. Jedno ptačí, když jako Fénix létal po světě. A druhé lidské, když sedl na zem a stal se člověkem. Peří zmizelo, křídla se proměnily v ruce, pařáty v nohy a najednou tam stál Popelák, hodný a laskavý kluk. Létal světem dlouho a viděl radost i štěstí, ale viděl i mnohá neštěstí a hodně smutku. A nikdo neví, jakou náhodou nebo jakým zázrakem se to přihodilo, jednou sletěl k zemi právě u chalupy, kde žila Popelka s macechou a její dcerou Dorou. Popelka seděla vzadu za domem v trávě – a plakala.

Co se ti stalo? Proč pláčeš? Zeptal se jí.

To nic, to přejde, utřela si Popelka slzy a vstala zpět k práci. *Sem ale nesmíš!* Obrátila se na něj. *Jestli tě tu macecha uvidí, zavolá na tebe strážníky.*

Neměj strach, usmál se.

Kdo jsi? Zeptala se Popelka.

Uvidíš, řekl on.

Ty ještě přijdeš? Za mnou? Vyzvídala. A bylo na ní znát, že by ji to potěšilo. Ale raději nečekala na odpověď a odběhla domů.

“““

Maminka ztichla a dlouze přemýšlela, jak to bude dál.
„Ona si ho pak vezme?“ položil chlapec otázku, nad kterou sama hloubala.
„To právě nevím,“ pokrčila rameny.
„Přece si nevezme ptáka,“ namítl hoch.
„A proč ne?“ namítla maminka.
„Protože by furt někde lítal, ne?“ zasmál se kluk. „A ona by byla doma sama.“
„To je pravda,“ připustila maminka. „Tak dobře. Tak budou jenom kamarádi.“
„Může ji třeba odnést na zámek, na ples, když umí lítat,“ napadlo synka. „Ostatní pojedou autobusem, ale ona v pohodě všechno stihne, protože poletí s ním, s Fénixem.“
„To by šlo,“ přikývla mamka. A hned se pustila do vyprávění:

•

Popelka se s novým kamarádem velmi spřátelila. Jakmile měla volnou chvíli, běžela za dům – a stačilo chvíli počkat, on se ukázal.

Vyprávěl jí, že nejsou všichni lidé tak zlí, jak je macecha s Dorou, ani nejsou všichni tak lhostejní a nevšímaví, jako jejich sousedé. *Lidé se jen málo zajímají o druhé, říkal. Ale jednou se to přihodí a někdo se na tebe zadívá. A jestli tě dobře pozná, bude tě mít rád. Uvidíš, předpovídal.* A ona ho ráda viděla a ráda poslouchala, že je krásné a šikovné děvče, které jen mělo smůlu. Ale že se na ni jednou usměje štěstí – a všechno bude jinak.

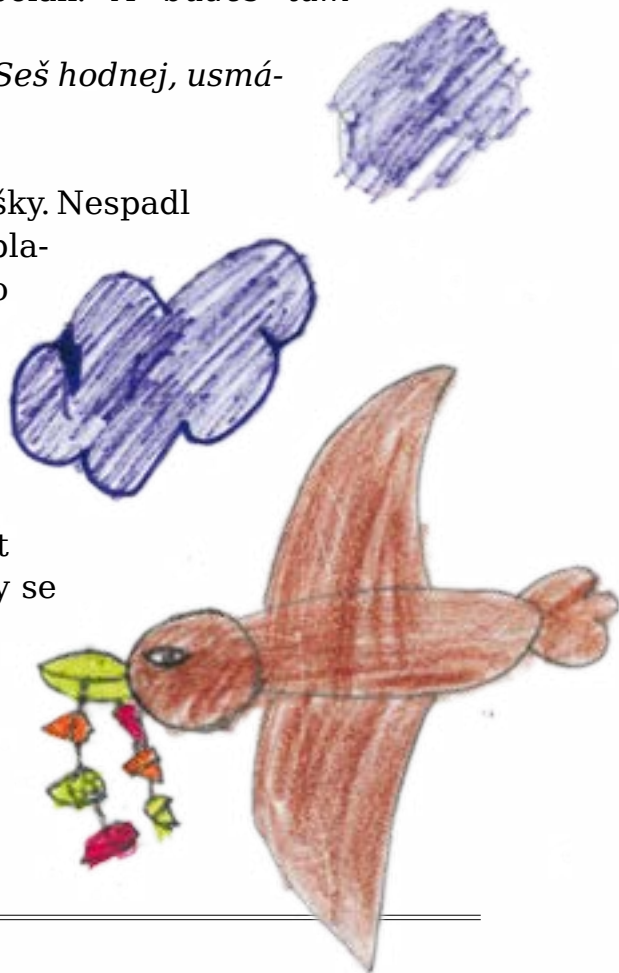
Já nikdy nebudu mít štěstí, stěžovala si později zklamaně. Dora s matkou se totiž chystaly na velký taneční ples. *Chtěla bych tam taky, smutnila. Aspoň se podívat. Ale nejde to. Nechtějí mě s sebou. Oni budou na plese a já musím doma z koberce vytahat kočičí chlupy. Všechny do jednoho! Kroutila mrzutě hlavou. Já bych tam šla klidně pěšky, ale je to strašně daleko. A ani žádné šaty nemám. Ani prstýnek, ani boty, ani náušnice. To je ale tak strašně nespravedlivé!* Zlobila se.

Třeba se tam podíváš, řekl Popelák. *A budeš tam nejkrásnější!*

To určitě, mávla rukou. Ale děkuju. Seš hodnej, usmála se na něj. I když smutně.

Sotva odešla, Popelák vyskočil do výšky. Nespádl však zpátky na zem. Stoupal k oblakům, jelikož se proměnil v bájného ptáka Fénixe. Létal sem a tam, aby našel něco, čím by Popelce pomohl. A našel. Na místě, kde se sám zrodil z popela, zavadil zobákem tři oříšky. A protože to bylo čarovné místo, ty tři oříšky nemohly být obyčejné, ale byly kouzelné a mohly se proměňovat, jako se proměnil on.

“*„Počkej mamí,“ ozval se chlapec.
„Proč tři oříšky?“
„No Popelka přece musí dostat*

tři oříšky.“

„Ale tahle by nemusela,“ namítal hoch. „Kde by se tam vzaly? V popelu?“

„No jo,“ uznala maminka. A synek začal vymýšlet:

„Aby se třeba ten popel nějak proměnil v drahý kamení. On by to někomu prodal a koupil jí ty šaty na ples. Nebo zámek, nebo něco, aby jí to mohl dát. Co myslíš?“

„Že by,“ usmála se maminka po chvíli váhání. A zkusila to:

•

Pták Fénix letěl s oříšky v zobáku zpátky za Popelkou. Jenže mu cestou vyklouzly, spadly na skálu a rozbily se. A tu viděl, že šaty, co byly uvnitř, jsou strašlivě staré. Tak staré, že se už vůbec nedaly nosit. Navíc byly tím stářím vetché, místy se úplně rozpadaly. *Ouha, koukal překvapeně. Tohle bylo do staré pohádky, ale moje Popelka potřebuje něco jináčího!*

Vrátil se tam, kde vstal z popela, a prudkým máváním křídly rozvířil popel. A protože to nebyl obyčejný popel, a protože ani jeho křídla nebyla obyčejná, dolů padaly místo popela maličké, třpytivé a nesmírně drahé diamanty.

Vybral jeden, ten nejcennější, a schoval si ho. Ostatní prodal a Popelce za to nakoupil krásné šaty, nádherné boty, luxusní kabelky a spoustu dalších úžasných věcí. A koupil jí také malý, ale půvabný a útulný zámeček. Ten jí ovšem chtěl dát až ke svatbě. Aby se necítila jako chudá nevěsta.

Matka s Dorou odjely v den plesu z domu v poledne. Popelák šel potom rovnou dovnitř. Zadem, aby ho nikdo neviděl. Popelka seděla na koberci.

Ahoj, pozdravil. Popelka si honem utřela slzy, aby nebylo znát, že plakala. *Co bys tomu řekla, kdyby tě dnes potkalo štěstí?* Ptal se. *Zeptala bych se ho, kde bylo tak dlouho,* zasmála se Popelka nešťastně. On však před ní zatím rozprostřel nádherné šaty.

Ty jsou krásné! Vykulila Popelka oči. *Můžu si je zkusit? Prosím! Jenom na chvíličku.*

Jsou tvoje, řekl.

Nedělej si ze mě srandu, zavrtěla Popelka hlavou.

Ty je nechceš? Zeptal se Popelák. A Popelka najednou začínala věřit. Dívala se chvíli na šaty, chvíli na Popeláka, a v očích se jí znovu objevily slzičky. Ovšem jiné, než ty předtím. Tyhle byly od štěstí. Nemohla samou radostí ani promluvit. Vůbec to ale nevadilo, jelikož mluvil Popelák. A ona si zakrátko byla jistá, že ty šaty jsou opravdu její, za další chvíli pak věděla, že v nich půjde na dnešní ples, a ještě o něco později byla jen maličko překvapená, když se proměnil v ptáka Fénixe, aby ji na ples odnesl.

Všechno, co bylo potřeba, zařídil předem. Nejdřív šla do lázní, potom na manikúru, pak na kosmetiku, dál ke kadeřnici a nakonec do salónu. Sama. Fénix, vlastně Popelák, se vrátil. A zatímco ona přicházela na ples, on seděl u nich doma na koberci a tahal z něj chlupy. Celé chomáče, hezky jeden chlup po druhém.

Na Popelku se zahleděli všichni hosté, sotva vešla do sálu. Snad ani světla v tu chvíli nezářila jinam, než na ni. Ona však ani maličko nezaváhala a s úsměvem kráčela do středu parketu. Tam se zastavila a rozhlédla, jako by chtěla říct: *Tak který z vás má odvahy mě oslovit?*

Byl to ovšem tak silný okamžik, že se nikdo ani nepohnul. Až tu se k ní přitočil jeden tanečník, který stál kousek vedle. Jeden z nejlepších tanečníků, možná ten úplně nejlepší v sále.

Zatančíme si? Vyzval Popelku. I on měl krásné, sametově lesklé šaty, a Popelce se líbil.

Ráda, přikývla. Hned jí však došlo, že tančit neumí, a stydlivě mu to prozradila.

Tím líp, zajásal on, neboť byl profesionální tanečník – a učitel tance. Vzal si ji stranou, a jelikož byla Popelka velice šikovné děvče, za chvíli už tancovali mezi ostatními. A než ples skončil, měli i sólo, kdy se ostatní hosté rozestoupili a oni spolu tančili a točili se uprostřed, mezi všemi, kteří jim hlasitě tleskali. A když hudba skončila, ozvalo se bouřlivé jásání a tleskání a pískání a volání *Sláva!* A Popelka byla v tu chvíli nesmírně šťastná.

Jako všechno, i ples měl svůj konec, který se zvolna blížil.
Můžeš jít spát ke mně, nabídl Popelce její tanečník.
Nemůžu, odpověděla. Ale vůbec to neznělo, jako by řekla: *Nechci.*
To je ale strašná škoda, řekl on.
Když na mě nezapomeneš a budeš chtít, tak se ještě uvidíme.
Zítřka. Nebo pozítří, usmála se na něj.
Já nechci, abys odešla, řekl.

Najdi si mě, strčila mu do ruky lístek, na který předtím napsala svou adresu. *Jestli ti teda nevadí, že takové krásné šaty mám na sobě poprvé, že bydlím na vesnici a jsem chudá,* znovu se na něj kouzelně usmála, neboť se jí zdálo, že takhle nádherně se bude cítit už pořád.

To mi nevadí, zavrtěl tanečník hlavou. *Ale zůstaň dneska se mnou,* zaprosil. Ona mu však už jen zamávala a pospíchala ven.

Popelák už tam čekal. Proměnil se ve Fénixe a letěli spolu domů, kde ještě zbývalo vytahat posledních pár chlupů. Dali se do práce společně a ona při tom vyprávěla, jak skvělý to byl večer, co všechno zajímavého se dozvěděla a co všechno krásného si vyslechla. Až se při tom vyprávění někdy maličko začervenala. Popelák to však přehlížel a neptal se, proč se červená, protože byl rád, že ji vidí šťastnou.

Macecha s Dorou se vrátily až druhý den odpoledne. Macecha ze všeho nejdřív zkontrolovala koberce. Byly však dokonale čisté, tak jen mrzutě zaskřípala zuby.

Jaké to bylo, maminko? Zajímala se Popelka.

Děsná nuda, ušklíbla se Dora, která si na plese vůbec, ani jednou nezatančila.

Pro naši Dorinku si nikdo nepřišel, odsekla macecha zlostně. *Hlupáci nafoukaní!* Vztekala se Dora.

Přitom jedna taková ochechule přišla sama – a hned měla tanečníka. Na celou noc! Přidala macecha.

Měla jsem jet taky sama, mračila se Dora.

Ani nebyla hezká, kroutila macecha hlavou. *Ani zajímavá.*

Blbá byla, zašklebila se Dora do třetice. Utekla mu.

Jo, přitakala macecha. Byla pryč, ale všichni ji pak hledali. Nevím, proč?! Co na ní bylo tak zajímavýho? Vztekala se. A ještě dál něco vykládaly, ale Popelka už je neposlouchala. Vrátila se v duchu na ples a vzpomínala, jak překrásné to tam bylo.

Často pak stávala na zápraží, nebo se dívala oknem ven, nebo se jen tak procházela před domem. Proč? Protože ho vyhlížela. Koho? Přece toho tanečníka! Jenže ho pořád nebylo vidět.

Kde může být? Špitla tiše, když se vzadu sešla s Popelákem. A on pak znovu poslouchal její vyprávění o tanečnickovi z plesu, jak je skvělý, jak se jí věnoval, jak pozorně ji poslouchal a jak ji chválil a jak se citlivě zajímal o všechno, co řekla, a .. a že se mu asi něco strašného muselo stát, když si pro ni pořád nejede.

Až jednou přišel. Stál před domem a zíral jako oko na punčoše. Vyzvídal od sousedky, zda je tohle vážně adresa, kterou má na lístku. *To je přesně vono*, potvrdila sousedka. Ptal se tedy dál, jestli tam bydlí dívka, vznešená a krásná jako princezna. *To teda těžko*, vrtěla sousedka hlavou.

Popelka mu běžela vstříc, rozzářená radostí, neboť jej okamžitě poznala. On však před ní couvnul, protože ji nepoznával. Vůbec. Jako by ji nikdy předtím neviděl.

Přišel sis pro mě? Ptala se, nadšená, že jej konečně vidí. To už ji poznal i on. Zdála se však úplně jiná, než jakou si ji pamatoval. Jiná, než jakou ji chtěl vidět. A protože byl trouba, nešel za ní, ale obrátil se, jen z dálky zamával rukou, nasedl do auta a ujel.

Kdo to byl? Vyptávala se zvědavá sousedka. *Hledal vznešenou krasavici*, koukala na Popelku. *Vy máte nějakou návštěvu?*

Popelka však tu jedovatou otázku ani nevnímala. Byla celá ztuhlá, zklamaná a jako sevřená ledem, když se vracela do domu.

Mohlo by se zdát, že takhle pohádka nesmí skončit, že to je špatný konec. Ale není. Popelka chodila jako tělo bez duše, to ano, ale sotva ji takovou uviděl Popelák, hned poznal, co se stalo. A když se mu s pláčem vrhla kolem krku, utěšoval ji, ať nepláče, že ji

udělá šťastnou sám, když se ukázalo, že to byl hlupák.
Ty bys chtěl, otřela slzy a podívala se na něj.
Kdybys chtěla ty, rozpažil rukama, že jako klidně.
A umíš tancovat? Zajímala se ještě, protože jí to právě teď přišlo
moc důležité.
Naučím se, usmál se na ni.

Já tě to naučím, jo? Smála se najednou i ona. A když se políbili, náhle už tam nestál Popelák-Fénix, ale obyčejný kluk, neboť se v tom okamžiku naposledy proměnil a zůstal už navždy člověkem.

Popelka zatím netušila, že pro ni má nachystaný zámek a nádherný diamant, a ani Popelák ještě nevěděl, že se s ním Popelka nikdy nebude hádat, nikdy mu nebude lhát a nikdy mu nebude vyčítat, že není takový, jakého by ho chtěla mít. Drželi se za ruce a dívali se jeden na druhého a byli šťastní. A my je necháme, aby

si to poznávání mohli spolu co nejkrásněji užít. Jen sami dva. Nám stačí vědět, že Popelka nikdy, vůbec, ani jedinkrát nelitovala, že tanečník ujel, a Popelák také rozhodně nelitoval, že už nedovede létat po světě.

""

„On byl strašně hodnej, vid',“ zamýšlel se chlapec, když vyprávění skončilo.

„To byl,“ přikývla matka dojatě.

„Já jsem měl strach, aby si nevzala toho .. tajtrlíka,“ přiznával. „Že by tomu Popelákovi možná ani nepoděkovala, jak na ni byl hodnej.“

„Ona asi nevěděla, že by ji chtěl,“ pokrčila maminka rameny.

„On asi taky nevěděl, že by ho chtěla. Ale pomáhal jí a byl na ni hodnej.“

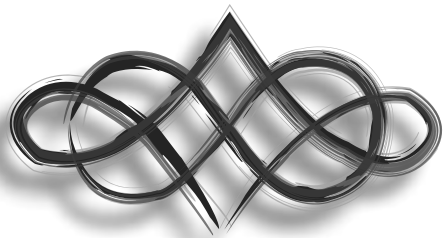
„Tak už spi,“ pohladila ho maminka. „Ted' už to oba vědí, a to je nejdůležitější.“

„To teda jo,“ souhlasil chlapec, obraceje se k spánku.

„Tak dobrou noc,“ pohladila ho maminka.

„Dobrou,“ zašeptal kluk. Tak potichu, že mu téměř nebylo rozumět.

O dvou bratrech, čarodějích

pohádka z levé kapsy

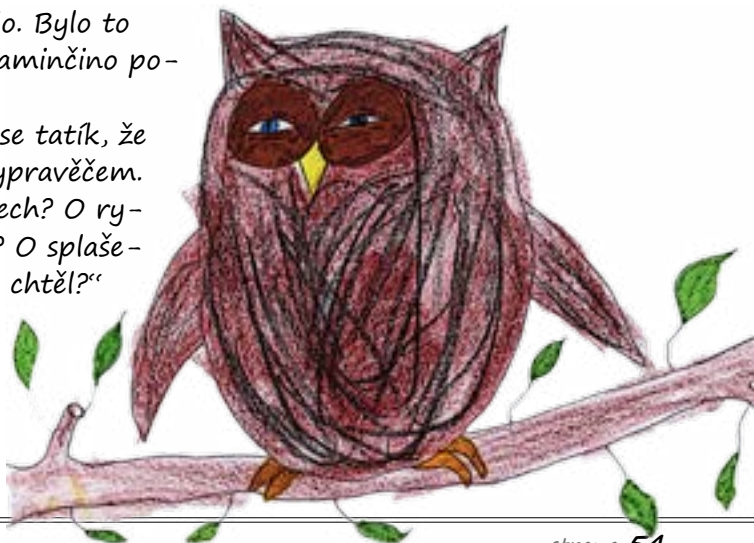
„Takže mám vyprávět jako maminka?“ divil se večer tatínek, když usedl na klukovu postel.

„Úplně ne, ale trošku jo. Bylo to dobrý,“ chválil kluk maminčino povídání.

„Tak o čem?“ rozhodl se tatík, že dnes bude nejlepším vypravěčem.

„O strašidlech? O čertech? O rytířích a o princeznách? O splašených letadlech? Co bys chtěl?“

„To je jedno,“ těšil se kluk. „Hlavně, ať je to zajímavý. A hezký.“

„Aha,“ pokrčil tatínek čelo ještě víc. „Ani bojovat se tam nemusí?“
„Nemusí,“ přitakal hoch. „Ale může,“ opravil se.
„Tak jo,“ usmál se konečně tatínek. „Tak možná se tam bude bojovat, ale možná se tam bojovat nebude. Možná to bude jenom úplně hezká pohádka. Uvidíme. Necháme se překvapit, jo?“
Chlapec přikývl a zaposlouchal se, tatínek tedy musel začít:

•

Kdesi daleko, dva dny a dvě noci vlakem, potom dvanáct hodin letadlem, dál celou noc a půl dne autobusem a ještě tři dny pěšky, tak přesně tam stála křižovatka.

Cesta vlevo byla z kopce.

Napravo se šlo do hlubokého lesa.

Přímá cesta stoupala k horám.

A poslední cesta vedla zpátky tam, odkud jste přišli.

Na téhle křižovatce zrovna byli čtyři bratři, co šli do světa na zkušenou. Jenže šli pořád spolu a to nebylo dobré, protože nikde nenašli tolik zkušeností, aby jich bylo dost pro všechny čtyři. *Na příští křižovatce se rozdělíme a dál půjde každý sám*, rozhodli se. A teď tu, na křižovatce stáli.

Nejstarší se jmenoval Abal. Vybíral první a zvolil cestu vpravo, do lesa. Už dosti dlouho totiž potřeboval na záchod a musel honem, co nejrychleji, někam za stromy.

Druhý bratr se jmenoval Babal. Ten si vybral cestu vlevo, jelikož vedla z kopce dolů. Byl na řadě, tak si vybral tu nepohodlnější.

Třetí bratr, jménem Cabal, zvolil cestu dopředu. Vedla sice do hor, ale měl na výběr už jen tuhle, a nebo mohl jít zpátky. A zpátky se mu nechtělo.

Čtvrtý, nejmladší bratr, měl jméno Dabal. Všichni mu ale říkali mamánek, protože byl nejmladší a starší bratři se mu smáli, jak se s ním maminka mazlila, když oni už byli velcí rošťáci. Jemu zbyla už jen cesta zpátky. Tak si ji vybral, protože nemohl jinak.

No a co? Mávl rukou. Tak půjdu zpátky. Mějte se tu, bratři, krásně, já se vracím domů. Osud tomu tak chtěl, a já se už stejně nejvíc těším na maminku, rozloučil se. A šel.

Abal, nejstarší bratr, už tohle rozloučení neslyšel, neboť už předtím zmizel mezi stromy.

Nechceš si to vyměnit? Zeptal se nenápadně Cabal, který měl jít do kopců, Babala, který měl jít dolů. Babal však rozhodně měnit nechtěl.

Tak ať se tam v nížinách neztratíš, popřál Cabal bratrovi a objal ho. *Mám tě rád, bráško, a budu na tebe myslet,* řekl.

Taky tě mám rád, odpověděl Babal. *A přeju ti, aby tě v horách potkalo jen samé štěstí,* popřál Cabalovi. A rozešli se každý svou cestou.

A přesně o rok později se na křižovatce setkali znovu. Cabal v černém klobouku s vysokou ostrou špicí, na sobě černý plášť se stříbrnými hvězdami a půlměsíci. Babal naopak v bílém plášti s širokým, jemně bílým kloboukem. Oba v ruce drželi hůlku. Cabal černou a Babal bílou – obě kouzelné. Kdesi ve světě se z nich totiž stali kouzelníci. Ano, za pouhý jeden rok. Babal se v údolí stal hodným kouzelníkem Dobromírem, z Cabala se v horách stal zlý kouzelník Zloslav. A teď, po roce, stáli na té samé křižovatce.

“”
„To je dobrý,“ smál se kluk. „Budou spolu bojovat?“
„Proč bojovat?“ divil se tatínek. „Vždyť to jsou bráchové!“
„Jasně,“ opáčil kluk. „Ale hodnej se zlým přece musí bojovat, ne?“
„Nojo, to máš pravdu,“ zamyslel se tatínek. A chvíli váhavě přemýšlel. „Tak uvidíme, jak si s tím dokážou poradit,“ pokrčil rameny. A mluvil dál:

Jsi to opravdu ty, bratře? Změnil ses. Ukaž se mi! Pozdravil Cabal-Zloslav hromovým hlasem Babala-Dobromíra. *Vidím, že je z tebe měkota a hlupák*, rozchechtal se.

I ty ses změnil, bratře, odpověděl Babal-Dobromír. *Je z tebe nadutec a hlupák*, posmíval se také. Nato oba současně zvedli proti sobě své kouzelné hůlky. Už už blížily k sobě, už už se zdálo, že jakmile se dotknou, vyšlehne od země až k mrakům blesk a zaburácí mohutný hrom. Avšak nedotkly se.

Ukaž, sklonil Dobromír svou bílou hůlku a zvědavě sáhl po černé bratrově. *Hezká. Z čeho to je?*

Nejtvrdší mahagon. Ornamenty pálený laserem. Designový návrhy od studia BestBestia z New Yorku, chlubil se Zloslav.

Nám to dělali nějací amatéři, přiznal Dobromír. *Ale funguje to! A líp, než tyhle vaše designový pozlátka!* Smál se. *Mrkej*, řekl. A dotkl se svojí hůlkou kopretiny – která jakoby se hned začala plnit barvou i hmotou, takže byla rázem větší a mnohem krásnější. *No a co?* Odsekl Zloslav. *Sleduj ty!* Ťuknul hůlkou do vedlejší kopretiny – a ta jakoby se stáhla do sebe a měla najednou pronikavé, ostře křiklavé barvy.

*Ta moje je hezčí, šklebil se Dobromír.
Ta moje je lákavější, smál se Zloslav.
A takhle, se šklebivým smíchem vykročili k domovu.*

Cestou se předháněli, kdo je lepší. A byli do soupeření natolik zabraní, že ani nepostřehli bratra Abala, krácejícího pár kroků za nimi. Abal je zprvu nepoznal. A když pochopil, že to jsou jeho bratři, zůstal už vzadu, neboť viděl, že bude mít spoustu práce s napravováním toho, co oni provedou.

Jako první vytrhal obě kopretiny a zahrabal je do země. Proto, že byly obě jedovaté, a také pro jistotu. Kdo ví, co by se ještě mohlo stát, kdyby tam zůstaly.

Bratři, co se vyučili na kouzelníky, došli k obilnému lánu, kde sekáči kosili obilí. S každým máchnutím kosou podsekli malý pruh stébel, udělali krůček vpřed a znovu se ohnali kosou, a zase znovu a pořád dokola. Těžká práce, úmorná, celý den se v horku sunout ohromným, nekonečným lánem.

Chcete, potěším vás? Zavolal na ně Dobromír.

Chcete, rozčílím vás? Křikl Zloslav.

Sekáči ale kosili dál a vůbec si jich nevšimli. Tak šli uraženě dál a dál se dohadovali.

Pomohl bych jim, vykládal Dobromír. Ulehčil bych jim práci. Měli by víc času. Zvládli by toho víc.

Kdyby měli víc času, šli by do hospody, kroutil se Zloslav. A kdyby zvládli víc práce, nebylo by jich třeba tolik – a co by dělali ostatní? Šli by do hospody, šklebil se jedovatě. To já bych jim spálil obilí, nebo bych jim rozbil kosa. A oni by si museli poradit! Museli by něco vymyslet. Museli by se snažit – a byli by pak lepší, chytřejší a šikovnější! Chápeš?!

Kdybys jim uškodil, byli by naštvaní, hádal se Dobromír. A já chci, aby byli veselí, aby se smáli.

Smíchem člověk zleniví, namítal Zloslav. A já nechci líné lidi, já chci, aby byli naštvaní – a pracovití.

Ty chceš, aby se trápili, mračil se Dobromír.

Mezitím se Abal zastavil u sekáčů.

Nedali vám něco? Ptal se. Raději to vyhodte, jestli vám něco dali nebo udělali. Sekáči však měli dost své práce a nebavili se ani s ním. Nechal je tedy sekat a pospíchal za svými popletenými čarodějnými bratry.

Byli to už velcí chlapi, ale chovali se jako malí kluci. Sotva se před nimi někdo objevil, už závodili a předbíhali se, aby mu každý mohl jako první posloužit po svém: jeden krásnou zbytečností, druhý škodou, která prý povzbudí. Lidé je ale odháněli oba. Někteří dřív, než začali čarovat, jiní až poté, co své čáry předvedli. Neuměli svoje dovednosti totiž ještě dobře prodat. *Nevadí*, říkali si, a soupeřili jinak. Sami. Vyhazovali kouzelné hůlky do vzduchu, kdo výš; nebo je vrhali do dálky, kdo dál; nebo se jimi třefovali do ježka, který se před nimi utíkal schovat do křoví. Netrefil ani jeden. Když o jejich kouzla nikdo nestál, čarovali sami pro sebe. Proměňovali květiny, kameny, keře i celé stromy, a dělali z nich jiné květiny, kameny, keře nebo celé stromy. Větší, menší, barevnější, průsvitné jako ze skla, voňavé nebo páchnoucí, prostě jiné. Nikdy se ovšem neshodli, čím kouzlo je lepší.

Jeden tulák se dal zlákat a Dobromír mu přičaroval krásné nové šaty místo jeho rozedraných hader.

Co já budu dělat? Naříkal ten vandrák, když k němu došel Abal. Vždyť mě zavřou do vězení! Kdo mi uvěří, že jsem to neukradl?

Vyválej šaty v blátě, poradil mu Abal. Rozedři je o kameny a nech vyblednout na slunci. A nebo je se mnou vyměň za ty moje, staré a potrhané.

Tak se dohodli a oděv si vyměnili.

Jindy Zloslav nečekal, jestli ten člověk bude nebo nebude chtít jeho službu, a rovnou polámal kola u vozu, kde měl chalupník vejce na trh. Vůz se naklonil, vejce se rozbila a chalupník chtěl oba čarodějné bratry roztrhat na kusy. Oba proto, že Dobromír mu na polámaný vůz ještě přičaroval plátěnou stříšku s barevným praporkem. Prý krásnou.

Zbohatne, uvidíš. Vráť se domů a vzteky něco chytrého vymyslí,

předvídal Zloslav, když se mohli zastavit. Ale chalupník je honil dlouho, rádně se zadýchali.

Jestli zbohatne, tak jediné díky tomu, že bude mít vozík s nejkrásnější stříškou a nejpestřejším praporkem, vrtěl Dobromír hlavou. A zatímco se ti dva přeli, Abal pomohl chalupníkovi kolo spravit a poradil mu, ať rozbitá vejce prodá jako příměs do malty. Chalupník nechtěl, ale pak to zkusil – a ještě dnes mají jeho vnuci velkou firmu obchodující s přísadami do malt a stavebních hmot.

Takhle došli až domů. Před rodným domem se začali do krve hádat, kdo vejde jako první. Strkali se a posílali na sebe čáry a kouzla, takže branka hned obrostla růžemi tak, že se jí pro trnité šlahouny vůbec nedalo projít, což bylo Dobromírovo dílo. Hned nato byla dvířka zase žhavá, že se jich nedalo ani dotknout, jak si usmyslel Zloslav. Nato vykouzil Dobromír kolem branky hluboké jezírko s ledovou vodou a bahnitými břehy s rákosím, které nešlo ani přeskočit, ani přeplavat, a vzápětí k brance přičaroval Zloslav černou mříž, která se hýbala a syčela, jako by byla celá z jedovatých hadů. Ale to už za nimi dorazil Abal.

Co blázníte, chlapi? Zlobil se. Takhle se nedostaneme domů!

Bratři čarodějové museli uznat, že má pravdu. *Co ten tady dělá? - Tys nám tu chyběl! - Nerad' odborníkům!* Brblali, ale chtěli nechtě, museli začít svá kouzla odčarovávat. A to jim moc nešlo. Nakonec branka zůstala horká, kolem plno bahna, všude trnité větve a sem tam se ozvalo i hadí zasyčení.

Mimo to se ozval i nejmladší bratr, Dabal, který byl už téměř rok doma a nyní vyběhl ze stavení.

Bratři, jste to vy? Volal, prodíraje se nepořádkem k brance. Konečně jdete. Už jsme mysleli, že budeme muset začít bez vás! Začít? S čím? Divili se bratři. A Dabal vyprávěl, že je před nedávnem navštívil pan král, neboť mu prý hvězdopřevodce i vědci napověděli, aby štěstí pro svou jedinou dceru hledal tam, kde mají čtyři syny. Ale všichni čtyři musí být starší než princezna, a také musí být všichni mladší než její matka, královna. A pan král zjistil, že takoví jsme v celém království jenom my, vysvětloval mamánek

Dabal bratrům. *Princezna už tady byla taky. Dokonce si mě chtěla hned vzít, pokračoval tišeji. Ale přemluvil jsem ji, ať počká a vybere si z nás všech. Že jste lepší než já. Tak jsem rád, že jste přišli,* radostně bratry vítal. *Ona se mi totiž vůbec nelíbí,* dodal šeptem.

Zprávu, že jsou bratři doma, věděl hned i pan král. Ještě se doma pořádně nepřivítali, už tu byl královský posel s kočárem, všechny je naložil a šupem na zámek. A ani tam se ale bratři nestačili rozkoukat, už je vedli do královské síně. *Co můžeš udělat hned, udělej hned,* říkával pan král. Seděl na trůnu s korunou na hlavě, žezlo v ruce a přísný výraz panovníka ve tváři. Vedle něho mžourala krátkozrakýma očima paní královna s tlustým zvětšovacím sklem v ruce. A mezi nimi, vlastně spíš za nimi stála princezna. Ta měla ruce prázdné, ale oči měla doširoka otevřené a zvědavě si bratry prohlížela.

Co jste vy dva zač? Přešla dopředu, až k nim, a zastavila se u bratrů, čarodějů, kteří ve svých čarodějných hábitech působili zvláště. *Já jsem čaroděj Zloslav,* nadmul se pyšně bratr, který se ve skutečnosti jmenoval Cabal.

Já jsem čaroděj Dobromír, stejně hrdě řekl bratr, který se ve skutečnosti jmenoval Babal.

A ty jsi opravdu nepředstavitelně bohatá? Zeptali se oba dva najednou. A zamračili se jeden na druhého, že si navzájem berou otázku.

Já nejsem bohatá, usmála se princezna. *Bohaté je naše království. A potřebuje moudrého vladaře. Co vy dva umíte?* Ptala se.

Cabal-Zloslav a Babal-Dobromír se rozestoupili, aby měli víc místa, a začali se předvádět. Dobromír udělal ze své hůlky růžový květ; Zloslav k němu okamžitě přičaroval mšice, aby ho požíraly; Dobromír těm mšicím proměnil kusadla v houbičky, takže potom lístky neokusovaly, nýbrž leštily; Zloslav živou růži transformoval do skleněné, aby zůstala napořád stejná; Dobromír kolem skleněné růže vykouzil obrovské horko, aby se rozpustila; Zloslav udělal ze roztékající se skleněné růže duhovou bublinu; Dobromír

poslal na bublinu třpytivý blesk – a ona se rozprskla; Zloslav se naštvál a rozprsklé kousky bubliny přilepil Dobromírovi na plášť; Dobromír se rozzlobil a začal na Zloslava křičet, že je obyčejný Cabal a žádný kouzelník Zloslav; Cabal-Zloslav se smál a přikouzl Dabalovi-Dobromírovi střepy k podrážkám bot, aby se nemohl ani pohnout; Dobromír mu proměnil černý kouzelnický šat v bílý, a přičaroval mu tam ještě obrázky legračních postaviček; Zloslav začal Dobromírovi vztekle nadávat, že je normální Babal a dělá ze sebe kdo ví, co; Dobromír-Babal se Cabalovi-Zloslavovi posmíval, že vypadá jako kašpárek; Cabal-Zloslav praštil hůlkou o zem a skočil na Babala-Dobromíra a chtěl ho ztlouct; Babal-Dobromír si zouval boty se střepy, aby se mohl bránit ... a to už k nim přistoupily strážé a odnášely je pryč. I z chodby, dokonce ještě z venku, z nádvoří, pak bylo slyšet křik a rachot jejich hádky.

Zatímco se prostřední dva bratři předváděli, naklonil se nejstarší Abal k nejmladšímu Dabalovi a řekl, že se mu princezna vůbec nezná ošklivá. *To je dobře*, byl nejmladší z bratrů rád. A to už byla princezna u nich.

Co umíš ty? Zeptala se Abala.

Já? Já .. vlastně nic. Jenom, co je potřeba. Jako třeba hlídat ty dva... Pokynul rukou k oknu, kterým sem zvenčí doléhal křik prostředních dvou bratrů. *Šel jsem celou cestu za nimi a snažil se napravovat všechny zmatky, co kde vyvedli. A docela mi to šlo.*

Princezna neodpověděla, jen si ho dlouze prohlížela – a čím dál víc se usmívala. A když se usmívala, byla opravdu hezká.

Chtěl bys mě za ženu? Zeptala se pak.

Abal chtěl a rád přikývl, že ano.

Hlavně jí ale neříkej, že se mi nelíbila! Já si zvyknu, prosil ho Dabal. *Aby na mě nebyla zlá*, strachoval se šeptem.

Nejstarší bratr Abal však už stačil jen říct: *Neboj*. Princezna jej totiž vzala za ruku a vedla k trůnu, aby ho představila svým královským rodičům jako svého ženicha.

Pan král jim hned spokojeně požehnal. Královna si Abala nejdřív dlouze a důkladně prohlížela zvětšovací lupou, ale nakonec i ona

přikývla a požehnala jim. A svatba? Byla hned druhý den, protože pan král měl zásadu, že co nemůžeš udělat dnes, udělej hned zítra.

„A tati?“ zajímal se kluk. „Proč ti čarodějové nevyčarovali něco pořádného?“

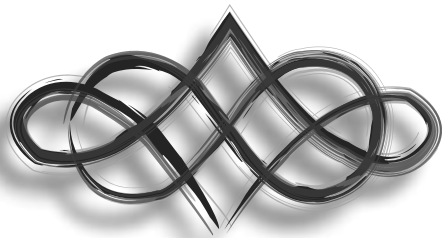
„Protože neměli rozum,“ zasmál se tatínek. „A kdo nemá rozum, tomu kouzla nepomůžou. A kdo má rozum, ten kouzla nepotřebuje.“

„Mně by se líbilo, kdybych uměl čarovat,“ nesouhlasil hoch.

„Mně taky,“ přiznal tatka. „Ale možná bysme čarovali jenom samý hlouposti, jako ti dva, ne?“

„Možná,“ pokrčil chlapec rameny a obrátil se ke spánku. Ale než usnul, ještě přemýšlel, co by tak chtěl vyčarovat. A skutečně nemohl dlouho nic pořádného vymyslet.

O babce-ťapce, kořenářce

pohádka z pravé kapsy

„Tati, co má mamka ráda?“ Zeptal se příštího dne večer synek, když šel spát.

„K jídlu?“ nerozuměl tatínek.

„Ne, jen tak.“

„Asi tebe. A mě taky,“ vzpomínal tatík.

„No jo, ale jinak,“ vrtěl chlapec hlavou.

„Jinak už nevím. Třeba ještě babičku.“

„Ale ne, já myslím, třeba jaká pohádka by se jí líbila!“

„Aha,“ zasmál se tatínek. „Nejspíš o Popelce,“ napadlo jej.

„Popelka ne,“ vrtěl kluk hlavou. „Tu už jsme říkali a dopadla úplně jinak. A možná se to mamce pak už moc nelíbilo,“ přiznával.

„Tak se ráno zeptáme,“ navrhl otec.

„Nebo víš co?“ pokračoval synek rychle. „Řekni pohádku, ale takovou, aby se líbila mamce. Jo?“

„Myslíš?“ váhal otec.

„Jasně!“ měl chlapec rozhodnuto. „Zkus to. Neboj, to zvládneš!“ povzbuzoval tatínka.

„Jo?“ smál se on. „Tak jo. Tak já to zkusím zvládnout,“ řekl. A zkusil to takhle:

•

Kdysi dávno-nedávno byla-nebyla kdesi daleko-široko-vysoko-hluboko jednou jedna známá-neznámá babka-ťapka. Tahle babka nebyla vždycky babka, a už vůbec se jí odjakživa neříkalo Ťapka. Kdysi bývala malou holčičkou, pak se z ní stala slečna, potom paní a nakonec, nikdo už si nepamatuje, jestli se to stalo v pondělí, v úterý nebo v pátek, pojednou z ní byla stará babka. Stará hodná babka, co žije sama v chaloupce za vesnicí. Tedy ne tak docela sama. Má pejska Ťapku. A tenhle pes rád a pořád štěkal a skákal na plot, kdykoli šel někdo kolem, takže ho všichni kolemjdoucí znali.

Babka chodila po lesích a po lukách, kde sbírala bylinky. Vařila z nich léčivé čaje a mastičky a jiné lektvary, které dávala nemocným lidem. A mluvila přitom jen málo, a o sobě vůbec. Nejčastěji bylo slyšet, jak volá na pejska: *Ale Ťapko, tak nech toho, dej už pokoj.* Postupně se jí proto začalo říkat babka-ťapka. Protože říkat jí ta stará paní, co má psa Ťapku, to bylo moc dlouhé. Tak si to lidé zkrátili. A babce-ťapce to bylo jedno.

Paní Ťapková, ozvalo se jednou za plotem chaloupky. Kohopak mi to sem nese větrík vtipálek, usmívala se babka, pobavená tím oslovením. *Paní Ťapková! Na co ti lidé nepřijdou?*

Potřebovala bych od vás pomoc, řekla dívka za plotem. Babka ji pozvala dál a ona vysvětlovala, že potřebuje lék, aby rozuměla mužům. A také něco pro svého muže, nějakou bylinku, po které by on lépe rozuměl jí. Protože on mi nerozumí. Jako by mě neslyšel. Jako

bych nic neříkala. Jako bych byla vzduch! Stýskala si.
A říkáš mu přesně to, co po něm chceš? Zeptala se babka.
Úplně přesně doslova to přece nejde! Vyhrkla mladá žena nešťastně. Já mu to vždycky jasně naznačím. Jenže on mě vůbec nechápe. Možná je to nějaká nemoc, ne? Nemáte třeba mastičku, aby mu pomohla?

“”
„Tati?“ vrazil chlapec do vyprávění. „Ty mamince nerozumíš?“
„No občas moc nechápu, co mi chce naznačit,“ přiznal tatínek. „Ale mám ji rád, a to je důležitý!“
„A co když ne?“ škaredil se hoch. „Třeba je taky nešťastná.“
„Myslíš?“ prohlížel si ho tatínek pozorně.
„Nevím,“ pokrčil rameny. „Tak povídej. Uvidíme,“ vyzval tatku. A ten povídal:

Tak ty chceš, aby ti tvůj muž rozuměl, nakrčila babka čela. To je ale tvrdý oříšek a dá velkou práci ho rozlousknout.

Třeba dubová kůra, ta by nepomohla? Pokoušela se mladá paní napovědět.

Dubová kůra je na hemeroidy, kroutila babka hlavou. A ty ho chceš taky pochopit. Nechtěla bys radši porozumět něčemu jinému? Třeba kočky? Máte doma kočku?

Nemáme, řekla mladá paní. A kočka nemluví.

Ani chlap toho moc nenamluví, nevzdávala se babka-ťapka. Tak pes? Ani pejska nemáte? To bysme mohly zvládnout.

Psa nemáme. A já bych chtěla rozumět manželovi. A hlavně aby on rozuměl mně.

Pomůžete mi? Prosím! Nedala se odbýt ani mladá paní.

No zkusím to, rozložila babka rukama. Tak víš, co?

Napadlo ji. Přiveďte ho. Přijďte spolu. Něco vymyslíme.

On nepřijde, povzdechla si mladá paní.

Já vím. Oni nemluví, neposlouchají, nedívají se, nevšímají si, nevnímají a taky neradi chodí na návštěvy, přikývla

babka. Ale pak ji cosi napadlo: *Myslíš, že tě má rád?* Zeptala se. *Má, přiznala mladá paní maličko rozpačitě. I když někdy tomu už ani nevěřím. Někdy na mě úplně křičí. A já vůbec nevím, proč. Tak mi ukaž kalhoty,* řekla babka, vzala její nohavici, nařízla nožíkem a ještě roztrhla.

Co to děláte?! Hleděla na to mladá paní vyděšeně.

Řekni mu, že tě chtěl pokousat můj pes. A že jsem se ti ani neomluvila. Jestli tě má rád, tak přijde a vynadá mi. A já si s ním promluvím.

Přišel. A křičel ještě přes plot, co to je za hnusného psa a že to takhle nejde, aby nakonec ještě někoho nesežral. Jenže babka-ťapka mu s úsměvem otevřela branku: *Jen pojd' dál, hochu. Přece se nebudeme hádat na ulici, zvala ho. Dáme si k tomu aspoň čaj, ne? Máš raději mátu, nebo šalvěj? A nebo spíš heřmánek?*

Manželovi to bylo jedno. On přišel nadávat, ne pít čaj. Dostal tedy čaj z meduňky, pro lepší náladu. A když ho babka-ťapka postavila před něj, znovu spustil:

Paní Ěapková, moje žena mi říkala, že ji váš pes pokousal. Úplně jí roztrhal nohavici, začal dřív, než se čaje dotknul.

Nejsem paní Ěapková, opravila ho babka klidně. Ěapka je tady ten můj pejsek, ukázala na ratlíka, sedícího před hostem a vrtícího přátelsky ocasem. Ale on je hodnej, vid', pohladila ho. Tvoje manželka je taky strašně milá, víš to?

Vím, přikývl host. Jako by najednou zapomněl, proč tu je.

A řekl jsi jí to?

Ona to ví, smál se.

Ty kalhoty, co měla roztržené, ty byly hnědé, nebo modré? Ptala se babka. A manžel pokrčil rameny.

Takový .. nějak tmavý. Myslím, špitl nejistě. A babka spustila jako kulomet:

A víš, proč u mě byla? Věděl jsi vůbec, že u mě byla, než ti řekla o těch kalhotách? A má ráda psy? Voní jí seno? Dívá se raději do nebe, nebo na hvězdy? Cítí se lépe v bavlně, nebo v hedvábí? Jaké květiny má nejraději? A má ráda všechna zvířata? Vyptávala se neúprosně, zatímco manžel jen kroutil hlavou, že neví. Ty o ní

vůbec nic nevíš. Víš to? Mračila se babka vyčítavě. A má tě ráda? To víš?

Vím, přikývl manžel. Nevím, kroutil nato zmateně hlavou, ale opravil se: Tohle vlastně jo. Má mě ráda. To vím. A ona taky ví, že ji mám rád. To vím jistě! Zatvářil se tak pyšně, jako by právě vyhrál nějaký souboj.

To je dobře, usmála se babka-ťapka. Tak víš, co? Já jí pošlu nějaký čaj, aby se na mě nezlobila. Jaký má ráda? Vyzvídala. Jenže manžel ani tohle nevěděl.

Ty myslíš, že to stačí, vid', dívala se na něj babka vyčítavě. Ale to nestačí. Ona musí vědět, že ji máš rád, i se zavřenýma očima. Musí to cítit, i když spí, i když vstává, i když ji něco bolí, pořád. Fakt?! Kroutil nevěřicně hlavou ten chlapík.

Jistě. Vezmi si tyhle tři čaje, ukázala na sáčky na stole. A vyzkoušej, který bude mít nejraději. Ale dávej dobrý pozor, jak se tváří, když ho pije. A jak se tváří potom. A jak se tváří předtím...

To asi nezvládnu, rozesmál se host. Ale čaje si vzal, poděkoval a šel domů. Vyzkoušet, jestli to zvládne.

Přijď mi říct, jak to dopadlo, volala za ním babka-ťapka.

Po několika dnech ale místo něj přišla opět mladá paní.

Ťapko, zavoláš mi paničku? Prosila pejska. Ten ale jenom štěkal a skákal na plot. Vlastně ne 'jenom', když právě tím babku zavolal. Posílá tě manžel? Jdeš mi vynadat? Nebo poděkovat? Zajímala se, otevíraje branku. A promiň, že ti tykám. Já už jsem taková babka.

To nevádí, mávla rukou mladá paní. Ale jdu se zeptat, co jste mu to dala za čaje? Vyhrkla. Co je to za lék?

Stalo se něco? Polekala se babka.

Stalo! On je docela jinej. Úplně jako vyměněnej!

To je dobře, ne?

Je, přikývla mladá paní spokojeně. Já si ho teď ani nezasloužím. My to pijeme spolu, ale na mě to asi nepůsobí. Já jsem pořád stejná. Pořád mu nerozumím.

A chceš se změnit? Vyptávala se babka-ťapka.

Úplně ne. Ale trošku jo. Abych mu rozuměla, co chce. On mluví strašně divně, víte? Pořád něco vysvětluje, co a jak a proč, ale já mu nerozumím, proč mi to říká. Nešlo by to nějak udělat, abych to poznala? Vysvětlovala mladá paní, na co potřebuje bylinky.

A ten čaj ti chutnal? Zeptala se babka.

Chutnal, vyhrkla mladá paní. Všechny! Ale nejvíc se mi líbí, jak to připravuje. Jak se ptá, kterej chci, jestli chci silnější nebo slabší, jestli to není moc horký, jestli chci hrníček nebo skleničku. To se nikdy neptal. On vlastně nikdy ani ten čaj neuvařil. A teď pořád hlídá, kolik jsem vypila a jestli si k tomu něco nedám a .. a tak, usmívala se šťastně. A babka-ťapka už dobře věděla, co musí udělat.

Kdepak čaj, Ĥapko, pohladila svého pejska, když mladá paní odešla i s několika pytlíky bylin zpátky domů. Čaj, to je ten nejlepší lék úplně na všechno.

„Taky si koupíte čaj?“ zajímal se hned syn. „Jeden pro tebe a jeden pro mamku. Nebo tři.“

„Počkej,“ brzdil ho tatínek. „Víš, co ještě babka řekla tomu psovi?“

„Nevím.“

„A víš, proč mu to řekla až potom, co ta paní odešla?“

„Aby to neslyšela?“ hádal.

„Přesně tak! Protože kdyby to slyšela, myslela by si, že ji ta babka podvedla.“

„A ona ji podvedla?“ polekal se chlapec.

„Ne,“ řekl tatínek. „Ale trošku možná jo,“ musel přiznat.

„A jak?“

„Tak poslouchej,“ řekl, a mluvil dál:

•

Co myslíš, ty moje psisko, drbala pejska za uchem. Řekla jsem jí to dobře, aby mu ten jeho čaj uvařila den předem a přes noc nechala vychladnout za oknem, potom přes plátno přecedit a do hrnku smíchat třetinu toho vychladlého s třetinou čerstvě uvařeného a třetinou čisté vařící vody? Aby to nepopletla, vid', usmívala se. No neboj, když to poplete, tak se nic nestane. Hlavně aby nezapomněla potom mlčet a poslouchat, co řekne on. A čekat, i když by on třeba neříkal vůbec nic, zasmála se nahlas. Ať si ten kluk užije trošku ticha, víš, řekla psovi. A taky toho čaje, dodala a plácla pejska, aby si šel po svých. Nejspíš štěkat a skákat na plot. A sama šla také po svých. Třídít bylinky a sušit je a míchat. A čekat, až zase někdo přijde, aby mu pomohla.

Někdy se celý měsíc neobjevil ani človíček, jindy přišli hned dva, jako tihle manželé. Jednomu bylo třeba opravdu léčivého čaje, správné bylinky na jeho nemoc, jiný potřeboval jen vyslechnout a poradit. Jako třeba tihle dva manželé, kteří dál chodili už jen spolu. On vybíral čaje pro ni a ona vybírala čaje pro něj, a oba spokojeně přikyvovali, že ano, že si nechají od toho druhého vybrat úplně nejlepší čaj. A oba se přitom na babku-ťapku usmívali a babka viděla, že už si rozumějí, i když třeba nevědí úplně přesně, co ten druhý říká nebo chce. Věděla to, protože na nich viděla, že ať vyberou jakýkoli čaj, pokaždé vyberou dobře.

A babka-ťapka chodila do lesa sbírat bylinky. Jen občas napomenula svého pejska, ale jinak vůbec nemluvila a těšila se, až někdo přijde, aby si ho poslechla a aby mu mohla pomoci. A bylo jí docela jedno, že lidé nevědí, jak se správně jmenuje. Ona byla prostě taková hodná babka-ťapka kořenářka. A byla tak úplně spokojená.

“
„Ale proč jí teda říkala, jak má ten čaj dělat, když je to jedno?“ ne-
chápal kluk.

„Aby něco dělala. Něco, to je jedno,“ vysvětloval tatínek. „Ale aby na něj přitom myslela, víš.“

„A on na ni taky.“

„Přesně tak.“

„Aby se měli rádi?“

„Rádi se mají. Kdyby se neměli rádi, žádněj čaj jim nepomůže.“

„A ty máš mamku rád?“

„Moc,“ přikývl tatínek.

„A vaříte si takovej čaj?“

„Někdy.“

„Takovej, jak to říkala ta babka-ťapka?“

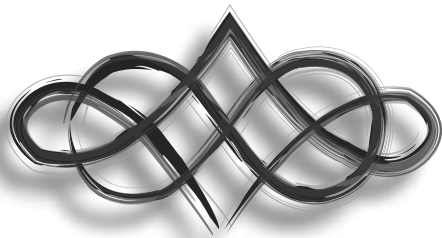
„Takovej ne,“ přiznal tatínek.

„Tak si ho budete vařit, jo? Slibuješ?“

„Tak dobře. Tak já jdu vařit,“ vstal tatínek z postele. „Dobrou noc,“ pohládl synka.

„Dobrou. Ale nezapomeň,“ obrátil se chlapec na bok – a spokojeně usnul.

Mrak-drak a dešťové perličky

pohádka ze zadní kapsy

„Máš nápad, tati,“ ptal se synek, když vlezl pod peřinu. „Já mám!“ dodal pyšně.

„Tak povídej,“ vyzval tatka.

„Povídat musíš ty,“ opravil jej kluk. „Ale já mám nápad, aby to dneska nebylo o princi ani o princezně, ani o Popelce a tak.“

„A o kom to má být?“ divil se tatík.

„To právě vymyslíš ty,“ objasňoval chlapec.

„A můžou tam být trpaslíci? Nebo víly?“ smlouval tatínek.

„Ne!“ řekl chlapec rozhodně. „Nic takovýho! To je ten nápad, víš? Žádný lidi. Ani pohádkoví!“

„Aha,“ zasmál se tatínek. „Tak třeba o koloběžce, co jezdila sama?“

„No,“ zaváhal kluk. „O koloběžce bys mohl. Jestli tě nenapadne něco lepšího.“

„Nebo o slonovi s neposlušným chobotem? Nebo o bramborách, co se

pořád smály. To by bylo lepší?“ smlouval otec. A když kluk pokrčil nejistě rameny, nabízel dál: „Tak o kamenu tvrdém jako šutr?“ Syn pořád váhal. „Jak se tráva zazelenala?“ Stále žádné nadšení. „O balónku, co chtěl být balónem? Nebo o tom, jak listí letělo do teplých krajin? Nebo...“

„To je jedno!“ zarazil chlapec jeho řeč. „Hlavně už začni.“

„Jasně,“ zmlkl tatínek. „Něco vymyslím,“ řekl. A začal:

•

Byl krásný den. Obloha čistá, bez mráčku, krásně modrá, jen zlatožluté slunce rozhazovalo plnými hrstmi svoje hřejivé paprsky do všech stran.

To je strašný, šklebil se znalec pohádkových filmů, který do pohádky nepatřil, jen se díval. A hudral: To je nuda, tak fádne modrá nebeská kulisa a slunce jako jediný hrdina. Scéna plochá, žádný děj, prostě nic. To se musí nějak oživit.

A jelikož měl tak divokou fantazii, že ji poslouchaly i přírodní jevy, rázem se na čistě modrém nebi objevil mrak. Ale ne ledajaký; byl to mrak-drak! A mrak-drak nepluje oblohou jen tak nazdařbůh, kam ho vzdušné proudy unášejí, jako to mají obyčejné mraky. Mrak-drak ne; ten si letí, kam chce sám! A tenhle právě zatoužil přikrýt slunce, tak jednoduše vystoupal nahoru a postavil se před ně, až je zastínil.

He! Naparoval se. Ted' se ukaž, ty nádhero!

On totiž neměl slunce rád. Záviděl mu, jak se na ně každý směje a jak slunce odpovídá svými hřejivými úsměvy. Sám byl pořád zamračený a lidé, když ho viděli, většinou se také zaškaredili, nebo se rovnou běželi schovat. A rozhodně se těšili, až zmizí a znovu se ukáže slunce.

Chachá, smál se mrak-drak svým zamračeným způsobem. Tak kdepak ho máte? Co? Nikde! Ted' jsem tu já, černý mrak-drak. A nikdy už neodejdu a žádné slunce už neuvidíte, celý svět bude už navždycky utopený v mém stínu, volal. Lidé dole jej však neslyšeli, na to byl příliš vysoko. Ani slunce neposlouchalo, co říká, jen tiše hrálo a hrálo. Ani ptáci, ani mouchy, ani vítr – nikdo ho neposlouchal.

Tak slyšíte mě? Vidí mě vůbec někdo? Hej, vy tam dole! Mračil se mrak-drak svým zamračeným způsobem. Copak jsem neviditelný? To mi nemůžete aspoň zamávat? Aspoň někdo... Vzlykal plačtivě.

Chtělo by to nějakou akci, tohle je pořád nezajímavý, vrtěl znalec pohádkových filmů znalecky hlavou. Nějaký mračí kňourání nikoho nezajímá! Je hodnej? Nebo je zlej? To musíme vědět hned! Takhle vůbec netušíme, jestli ho máme mít rádi, nebo jestli ho máme nenávidět. Ať někoho roztrhá, nebo ať někdo ublíží jemu. Takhle je to strašná nuda.

Mrak-drak se ale nenudil. Byl nešťastný. A to ještě nevěděl, že se v té výšce pomalu rozpouští. Každý mrak, a to i mrak drak, co si létá, kam se mu zachce, je nejprve jen neviditelná vodní pára. Teprve jak stoupá výš, pára se mění na malilinkaté krůpěje vody, které se dál spojují a zvětšují do kapiček a větších kapek – a teprve potom je vidět mrak. Tenhle mrak-drak byl nahoře peřinovitě načechraný, protože tam měl menší a světlejší kapičky, dole však už byl plochý a velmi tmavý, neboť tam se sbíraly ty největší vodní kapky. A některé byly tak velké, že se neudržely a padaly jako dešťové perličky dolů k zemi.

Co se to tam děje? Díval se mrak-drak pod sebe. Jakmile se totiž dešťové perličky dostaly ze stínu do slunečního světla, začaly se duhově lesknout a třpytit. Ale tak nádherně a barevně, až z toho oči přecházely. Mrak-drak se díval na zářivou duhu a pojednou se už tolik nemračil. Dokonce zapomněl, že chtěl zakrýt slunce, a zapomněl také, že by měl utéct, aby celý nevypršel dolů na zem. *To je krása, hleděl na jasné barevné pruhy. Kdybych já takhle vypadal, to by se mi líbilo, povzdechl si. A možná by se to líbilo i ostatním, smáli by se na mě a já bych se smál na ně a nebyl bych pořád zamračený mrak,* díval se smutně na tu krásu. A než stačil postřehnout, že ten perličkový déšť je vlastně on sám, zůstaly z něj pouze drobné bílé chomáčky, které se kamsi rozptýlily. A mrak-drak už nebyl.

“”

„Chudák,“ přerušil synek vyprávění.

„Ty máš rád, když prší?“ divil se otec.

„Nemám. Ale je mi ho líto. On za to přece nemůže, že je hnusnej mrak.“

„Nojo,“ přikývl tatínek. „Ale tak co měl dělat?“

„Měl se smát,“ řekl chlapec rozhodně.

„Mraky ale musí brečet. Aby pršelo,“ poučil ho tatínek.

„A nešlo by to, aby brečel, ale aby přitom nebyl smutnej?“

„Možná,“ zamyslel se tatínek. A napadlo ho, že klidně. Proč by vlastně mrak nemohl pršet a přitom se smát? Proč by nemohl pršet ve-sele? A hned o tom vyprávěl:

•

Mrak-drak už nebyl. Ale neztratil se. Jako dřív býval vodní párou, teď se proměnil v dešťové perličky, které se třpytily se na slunci a hrály všemi barvami. A celou cestu dolů na zem výskaly a jásaly a smály se.

Jááá letíím, volala jedna. Jedéééém! Jásala jiná. A další zase: To je skvělýýý! A odevšad se ozývalo pištivé: To je jííízdááá! a Juchůůů! a Jupííí! a Slááááá! a Nejvííííc skvělýýý! a Náádherááá! Dešťové perličky ovšem byly tak maličké a měly tak slabounké hlásky, že jim lidé nemohli rozumět a slyšeli jen jakési šumění a šustění deště. A přitom to nebylo šumění ani šustění, ale bylo to jásavé výskání dešťových perliček.

No konečně, radoval se znalec pohádkových filmů. Konečně pořádná akce. A teď se všichni dole rozmlátí o zem a my je budeme litovat. To bude smutný, to bude krása...

Dešťové perličky padaly z ohromné výšky a letěly dlouho. Nakonec dospěly k zemi a jejich šumivý jásot utichl. Ale nerozmlátily se o zem, jak si přál znalec. Některé se usadily na lístcích stromů, jiné zůstaly v trávě a třpytily se tam, další se rozpustily do jezer a řek a rybníků, ještě jiné vklouzly do hlíny a osvěžily ji, aby si je odtud vytáhly rostliny a krásně se potom zazelenaly. A tam všude, na listech, na trávě, v rozlehlých vodních hladinách i v drobných loužičkách se do nich opíralo hřejivými paprsky slunce. Třpytivých vodní kapičky se pak znovu odpařovaly a vodní pára stoupala opět vzhůru k obloze.

Tak ale už dost! Prskal znalec pohádkových filmů vztekle. Kapky, pára, mraky, pořád jenom samá voda. To se nedá vydržet, jaká je to otrava! Ukažte mi konečně někoho, kdo tomu dá trošku rachot! Někoho, s kým bude voda bojovat! A vyhraje, nebo prohraje, to je jedno – my se hlavně budeme nakonec radovat, že to dobře dopadlo.

„Ne, tati,“ ozval se chlapec. „Nech to takhle. Já nechci, aby bojovali.“
„A co bys chtěl?“ ptal se otec.
„Přece aby se ten mrak smál. Jestli by to šlo.“
„Mrak usměvák?“ zamyslel se tatínek. „Ale ten znalec má velkou fantazii, může nám to rušit. No, uvidíme. Zkusím to,“ slíbil. A pokračoval ve vyprávění:

•

Všechny mraky jsou zpočátku jen neviditelná vodní pára stoupající od prohřáté země nahoru. Sluneční paprsky vzduch i páru jen lehce pošimrají a letí dál, k zemi, aby odevzdaly své teplo jí. A pára stoupá výš a výš, kde je chladněji a chladněji, pára se sráží do mrňavounkých krůpějí vody, drobných jako poletující smítka prachu – a to se právě rodí nový mrak. Zatím je lehounký a bělavý, cestou výš ovšem kapičky sílí, rostou a zvětšují se v kapky, a mrak je stále tmavší.

To je ono! Znovu se ozval znalec pohádkových filmů. Mraky jsou tmavé, černé jako špína, protože jsou zlé a chtějí škodit. Chtějí zakrýt slunce a chtějí, aby zemi ovládla zima a všude bylo jen mokré bláto. Ale to my nemůžeme dopustit, pošleme proti nim vítr, aby je rozehnal a rozfoukal a zachránil svět, vykřikoval. A sotva to řekl, náhle zafičel mocný vítr a sotva narozenému mraku začal vířit a čechrat bělavé kudrlinky. Znalec pohádkových filmů má totiž mocnou fantazii a co si přeje, to se také stane. Nestane se to ale vždycky přesně tak, jak si přál.

Tenhle nový mrak byl totiž dosti silný, aby nápor větru vydržel a nerozpadl se. Jen vějířky po okrajích se mu roztočily, ale mrak zůstal celý – a jak se do něj vítr opíral, mrak svištěl k obloze. A smál se při tom, ač to neznělo jako smích, spíš jako hromové dunění, ve kterém se ozývalo: *Náddherrný, úúúchvatně parrrádní! Záázrrrak! Záázrrračnýýý!*

Možná by ale někoho zajímalo, jestli to byl opět mrak-drak, a nebo jen mrak obyčejný? Okem to nepoznáme. Víme, že obyčejným mrakem hýbe po nebi vítr, kdežto mrak-drak může letět, kam chce. Může, ale nemusí. Klidně se může dát unášet větrem, jako

tenhle nový mrak. Proč by neletěl s větrem, když může? Možná byl prostě zvědavý, co ho tam čeká. Třeba jen nechtěl letět jinam. Snad byl dokonce rád, že ho unáší vítr a on se může pohodlně vézt. Ovšem kdyby chtěl, zamířil by třeba úplně jinam. Kdo ví? Ať už to tedy byl mrak obyčejný, nebo mrak-drak, stoupal teď nahoru a stoupal tak rychle, že se až mu tajil dech. To je výška, tetelil se radostně. *Taková rychlost. A taková výška! A ten rozhled! To je nádhera*, smál se. Voda se v něm prudce srážela do čím dál větších, těžších a tmavších kapek, ale on se pořád jen vesele smál.

Znalec pohádkových filmů se ovšem nehodlal vzdát. *Když zklamal vítr, čert vem vítr, uděláme to jinak. Nasadíme na něj mráz! Žádný zlotřilý mrak se nám nebude vysmívat. Teď přijde to pravé drama! Zmrazte ho do ledové kostky, ať je od něj pokoj, ať neškodí, ať se ztratí a my ať se můžeme radovat a zpívat a oslavovat vítězství!* Horlil bojovně.

Ve výškách je opravdu velká zima. Nejvyšší hory jsou trvale pokryté sněhem a ledem – a náš mrak byl ještě mnohem výš. Kolem byla pořádná zima, a teď ještě přituhlo. Hladem docela ztuhnul, ale pořád byl nesmírně šťastný. Cítil, jak v něm těžknou vodní kapky, ale smál se. *To je mráz, to je nádhera! To je tak krásně zvláštní*, užíval si let ve výškách. *Jsem jako průzkumník, co nic nehledá a přece všechno našel, dunělo v něm nadšeně. To je úplně nechutná paráda, proniknout až kamsi vzhůru, kde mrzne až praští a vítr burácí a hvězdy září tak pronikavě, tak pronikavě krásně, tak úchvatně a kouzelně, až jako by se z toho světlo ve tmu převracelo a tma bouřila jako ohňostroj*, rachotil s požitkem.

Už viděl, že ho dole ubývá, že je ho čím dál méně a ty největší vodní kapky už ho dávno opustily. *Ještě krátkou chvíli tady vydržím, ještě pár neskutečných okamžiků, dával se unášet nádherou té chvíle, přestože cítil, že se rozpouští a rozpadá. A potom ať se rozpustím a slétnu dolů, na zem, pochlubit se a vyprávět, kde jsem byl a co překrásného jsem tam viděl.*

Cítil, že slábne, ale pořád se smál.

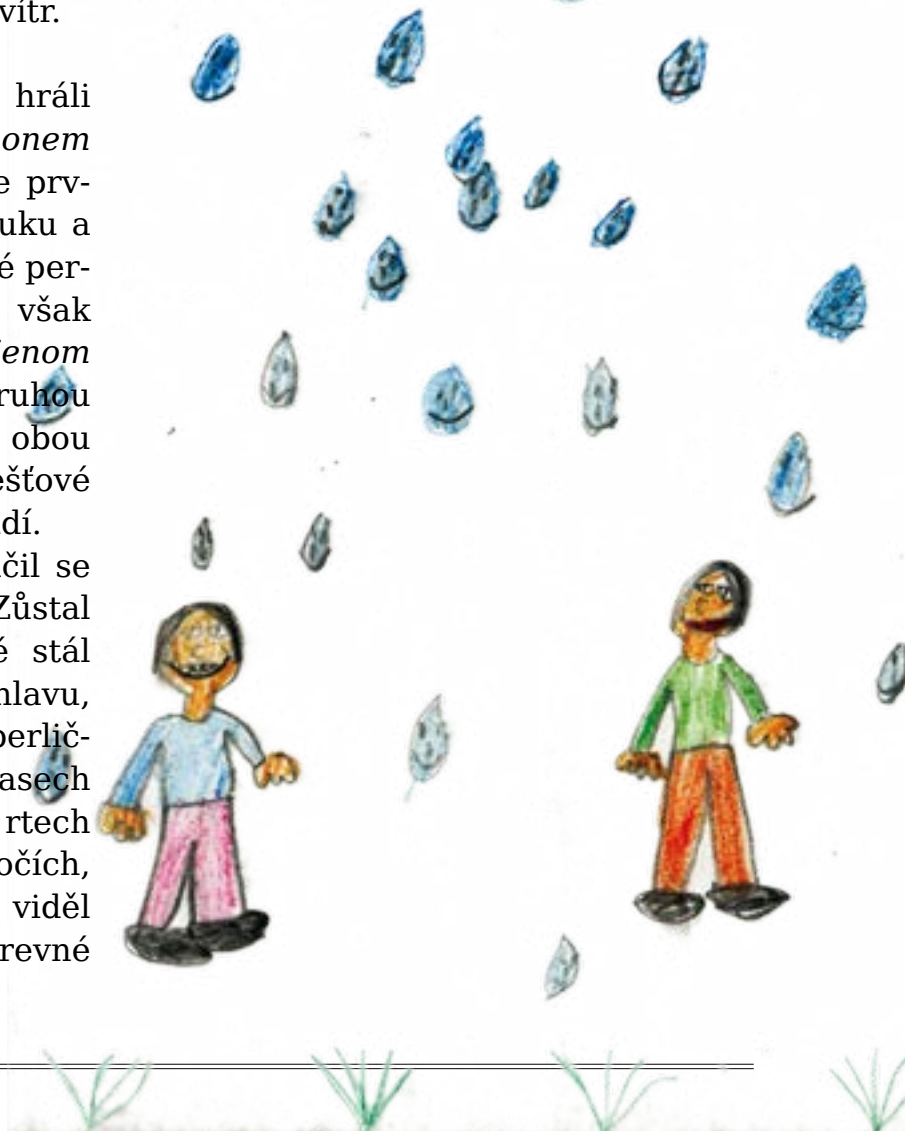
Cítil, že se ztrácí, ale pořád se smál.

Von se furt chechtá, kroutil odborník na pohádky mrzutě hlavou. To je moc! Co my s tebou uděláme, ty darebáku? Přestával se mračit. Dokonce, jako by se při té poslední větě skoro usmál. No, tak když tě neporazím, tak se s tebou skamarádím. Co ty na to? Řekl. A přestože ho mrak nemohl slyšet a přestože zatím ani sám nevěděl, jak to udělá, byl na sebe pyšný.

I z tohoto mraku nakonec zbylo jen pár drobných obláčků, které se rozptýlily kolem. Místo něj se tam jako ozvěna rozléhal už jen jeho radostný smích. A dešťové perličky, do kterých se proměnil, měly před sebou opět dlouhou, dlouhatánskou cestu dolů na zem. A jásaly a pištěly a výskaly a ječely stejně, jako ty předchozí, když kolem nich svištěl vítr.

Dole na zemi si hráli dva kluci. *Prší, honem domů*, zvolal náhle první. Druhý natáhl ruku a ucítil dotek dešťové perličky. Neutíkal se však schovat. *To je jenom voda*, natáhl i druhou ruku, aby cítil na obou dlaních, jak ho dešťové perličky mokře hladí.

Ale je mokrá, mračil se první chlapec. Zůstal však také, a také stál v dešti a zvedal hlavu, aby mu dešťové perličky stékaly po vlasech a po tvářích a po rtech a dokonce i po očích, takže kolem sebe viděl jen rozmazané barevné

šmouhy. A vůbec mu to nevadilo. *Kdo má žízeň?* Vykřikl, a běhali pak oba s otevřenou pusou a chytali třpytivé vodní perličky na jazyk, mávali dlaněmi a zkoušeli trefit letící kapičky, šlapali bosýma nohama do kaluží a voda jim cákala na nohy, a oni se tomu jen smáli...

To není možný, zíral nechápavě znalec filmových pohádek. A trochu se styděl, že to nenapadlo jeho, že to není podle jeho přání. *Ale je to docela hezký,* pronesl, jak se tak díval na ty dva, prohánějící se mezi kapkami deště. *Ale je to nuda,* dodal s úšklebkem. *Vůbec to není nuda,* ozval se první chlapec, jako by ho slyšel. *Náhodou je to skvělý.*

Doma se budou zlobit, že jste mokří, strašil ho znalec.

Ale nebudou, smáli se kluci. *My se usušíme!*

A protože déšť ustával, dali se do toho. A znalec filmových pohádek koukal, jak si kluci rozvěšují mokré oblečení na keře, aby na slunci uschlo. A tak trochu, docela nenápadně se přitom usmíval. A trochu jim také záviděl.

„A tati?“ ozval se chlapec opatrně. „Kdo to byl, ten znalec?“

Tatínek pokrčil rameny. „To byl takovej pán, co si myslí, že všemu rozumí a může všem radit.“

„On jim to kazil, vid’?“

„On si myslel, že to dělá dobře,“ řekl tatínek.

„Ale nedělal, já vím,“ přikývl kluk.

„Když ti někdo říká, že to s tebou myslí dobře, tak ho radši moc neposlouchej. Nebo ti to taky pokazí,“ usmíval se tatínek.

„To jo,“ usmál se kluk. „A ty to se mnou nemyslíš dobře?“ napadlo ho a zasmál se ještě víc.

„Myslím,“ odpověděl klidně tatínek. „Ale já ti to neříkám. Ty to víš, ne?“

„Vím,“ zahrabal se pod peřinu. „A jak to bylo dál? S těma kapkami?“ zajímal se ještě.

„Já myslím, že z nich byl zase mrak – a ten se taky všemu smál.“

„A potom?“

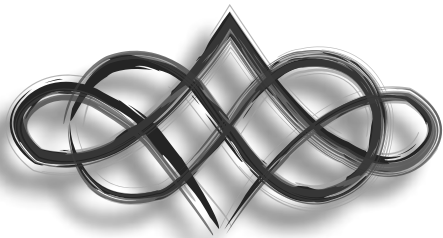
„Potom zase. A pak zase a tak pořád dokola,“ vstával tatík z postele.

„Žádněj už nebyl smutnej?“ ujišťoval se kluk.

„Ne. Od té doby už byly všechny mraky veselý,“ vysvětloval otec.

„I když se některý mrak mračil, tak se mračil vesele, protože se mu líbilo, že je mrak,“ řekl. A pak už chlapci jen popřál dobrou noc, pohladil ho a odešel. A hoch spokojeně usnul, protože už mu bylo všechno jasné.

O tom, co se líbí tatínkovi

pohádka z náprsní kapsy

„Mám nápad!“ hlásil chlapec cestou do postele.
„Zase? Tak sem s ním,“ zajímal se tatínek.
„Dneska mi řekneš pohádku, aby se líbila tobě.“
„A tobě ne?“ divil se tatík.
„Já budu poslouchat a pak uvidím,“ vysvětlil hoch.
„Tak jo,“ zamyslel se tatínek. „Tak mě se líbí ... třebááá ... maminka!“
„Tak o mamince!“ souhlasil kluk.
„No,“ zaváhal tatínek. „To asi radši ne. Protože maminka by si mohla myslet, že to je o nějaké jiné mamince, víš? A zlobila by se.“
„Proč?!“ nechápal kluk.
„No že se mi líbí nějaká jiná maminka, přece,“ řekl otec.
„Tak jí řekneme, že to je o ní, o té naší,“ pořád nechápal synek.
„Radši ne,“ váhal otec. „Já bych něco spletl. Maminku budu mít rád doma, ale v pohádce najdeme něco jinýho, jo? Třeba...“ řekl. Ale už to nedopověděl a rovnou začal povídat:

•

Otevřít jedno oko. Otevřít druhé oko. Aha, už je ráno, čas vstávat. Jedna noha dolů na zem, druhá noha vedle ní, posadit se na kraj postele a potom vstát a do koupelny. A cestou ještě na záchod. Noc skončila, honem do práce, jinak to nejde.

Jenže v koupelně byla v zrcadle cizí, neznámá tvář. Nejdřív si toho nevšiml, až po chvíli uviděl, že tam nevidí sebe. Překvapením strnul s pusou dokořán otevřenou, takže mu z ní kartáček vypadl do umyvadla.

„Kdo?“ ozval se kluk.

„No ten tatínek. Ale cizí, ne já,“ řekl otec.

„A proč ne ty?“ divil se chlapec.

„Protože ...“ chtěl tatínek vysvětlovat. Jenže ho ne a ne napadnout, proč musí vyprávět o nějakém cizím tatínkovi a ne o sobě. Až za chvíli: „Protože by mohl třeba mluvit sprostě. Cizí tatínek může. Někdy. Ale já ne. Já jsem vzor, víš. A nebo kdyby udělal něco špatného,“ dodal. A myslel, že už to je jasné.

„Mně to nevadí,“ položil mu chlapec ruku na koleno, aby táta věděl, že se na něj pro to nebude zlobit. A tatínkovi bylo pojednou jasné, že smí udělat i nějakou hloupost, ale nesmí vyprávět o cizím tatínkovi, když to má být pohádka, aby se líbila jemu. Tak tedy mluvil o sobě.

•

Tvář, co na mě koukala ze zrcadla, nebyla hnědooká, tmavovlasá ani vousatá, jako já. Ona měla velké modré oči, vlasy bílé a vousy žádné, čistá holá tvář. Byl to prostě někdo jiný.

Co tam děláš? Křikl jsem na ni. Ona však mlčela a jen očima se na mě smála.

Vylovil jsem kartáček z umyvadla a pokračoval v čištění zubů. Jako by tam nebyla. Zřejmě jsem doufal, že zmizí stejně, jako se objevila. Že se mi třeba jen zdá, a že to přejde. Jenže to nepřešlo. Ta cizí tvář nezmizela, ale promluvila.

Ahoj, řekla.

Co chceš? Zamračil jsem se na ni, protože nebyla já, i když byla v zrcadle naproti mně.

Nesu ti dárek, pronesla vlídně.

Já od tebe nic nechci, řekl jsem. Proč nejsi já?! Škaredil jsem se do zrcadla na cizí obličej. Protože dárek od cizí tváře, co jen tak vlezla do zrcadla, kde mám být já, to bude jistě podvod, myslel jsem si.

Můžeš dnes dělat všechno, co budeš chtít, řekla tvář. Všechno a jen to, co budeš chtít, čekala, co já na to.

Musím do práce, zavrtěl jsem hlavou. Pak musím s autem do servisu, musím taky sehnat dárek pro synovce, pak musím ještě...

Nemusíš, zarazila mě tvář. Dneska nemusíš nic. Vůbec nic, protože dneska jenom můžeš. Můžeš všechno, co chceš.

A kdo za mě asi udělá, co musím?

Já, řekla. A pojednou jsem viděl, jak se tvář v zrcadle proměňuje, je mi stále podobnější a podobnější, až jsem to byl já. Úplně já – jenže jsem to já nebyl. Byla to cizí hlava, co vypadala jako já, ale dělala něco jiného než já.

Jdi pryč! Vykřikl jsem polekaně.

Když půjdu pryč já, nepůjdeš pryč ty, odpověděla ta cizí-moje tvář. No a co?! Bylo mi to jedno.

Chtěl bys umět létat? Zeptala se. Na to jsem neodpověděl. Kdo by nechtěl létat? Každý by chtěl. Všichni ale vědí, že to nejde.

Chtěl bys? Zeptala se mě moje cizí tvář v zrcadle znovu.

No chtěl, přiznal jsem .. a pojednou jsem ucítil, že se vznáším. Stačilo pohnout rukama, stačilo jen chtít – a zvedl jsem se nad zem. Visel jsem ve vzduchu, pak jsem proletěl bytem, jako nic, jako by létání byla ta nejobyčejnější věc, normálně jsem se vznášel u stropu.

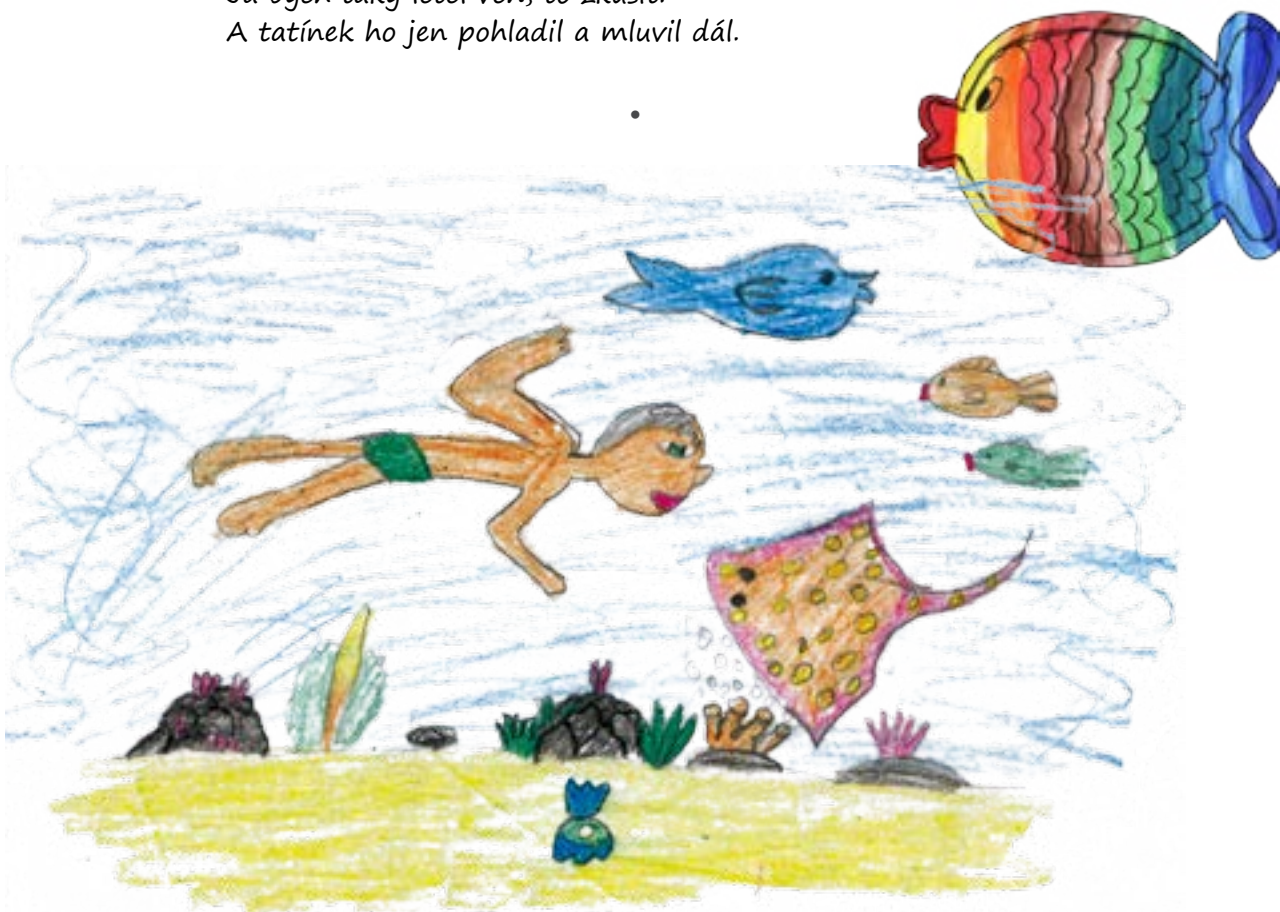
Vrátil jsem se ke dveřím do koupelny a vytřeštil jsem oči. On, ten druhý já, už nebyl jen odrazem v zrcadle, ale stál tam, před zrcadlem, jako bych tam stál já. Ten pravý já.

Běž. Jestli chceš, usmál se na mě. Protože dneska můžeš všechno, co chceš.

A co já jsem na to řekl? Můžete hádat. Jednou.

Měl jsem nejdřív trošku strach, nechat doma s cizím člověkem svoje nejbližší. Jenže on nebyl člověk, když vylezl ze zrcadla. A kdyby chtěl někomu ublížit, nemusel mě posílat pryč. Mohl mě klidně třeba zavřít do zrcadla a dělat si, co chce. On ale nechal mě, abych si dělal, co chci já. A to se mi líbilo. Musí to být hodný člověk, říkal jsem si, když jsem odlétal z bytu.

„To nevadí, žes nás tam nechal,“ vzhledl chlapec k tátovi spiklenecky. „Mně by se to taky líbilo, kdybych si mohl dělat, co bych chtěl. Já bych taky letěl ven, to zkusit.“
A tatínek ho jen pohladil a mluvil dál.

Chtěl jsem letět, tak jsem letěl. Rychle nahoru, proháněl jsem se v bílé mlze mraků, shlížel jsem odtud na nejvyšší horské vrcholky, hrotící se kdesi pode mnou, a také jsem závodil s orly a mával bu-
rácejícím letadlům, spouštěl jsem se prudce dolů, padal jsem jako

kámen, až mi v uších hučelo a pískalo, a zastavil jsem se jakoby nic jen pár metrů nad zemí. Prostě jsem chtěl – a stál jsem na místě. Létání je krásné. I to nejkrásnější ale jednou omrzí a tak, když mě to přestalo bavit, ponořil jsem se do vody, do moře. Prostě jsem chtěl – a ocitl jsem se v mořských vlnách. Plaval jsem nahoru a dolů, na hladině i pod hladinou, až jsem se pustil dolů, do hloubky, až tam, kde byla skoro úplná tma, mezi žraloky, velryby a chobotnice. Zahlédl jsem elektrického rejnoka, co tam opodál číhal, aby mi ranku dal. Štiplavou elektrinou. Uhnul jsem cestou jinou, jenže on plaval za mnou. Zastavil jsem se. On se také zastavil. Na ploutvích mu sršely drobné elektrické jiskřičky, vypadal strašidelně. A také se na mě strašidelně díval svýma malýma černýma očima uprostřed placatého, skvrnitého těla.

Co chce? Polekal jsem se. A v tu ránu; prostě proto, že jsem to chtěl vědět, jsem to věděl. Jako bych mu naráz porozuměl – bylo mi jasné, že si se mnou chce hrát! A když jsem na to teď přišel, nepřípadal mi ten rejnok už vůbec strašidelný. Dokonce se mi zdálo, že se na mě usmívá.

Nikdy by mě nenapadlo, jaká je to legrace, hrát si s rejnokem na honěnou. Rejnok vyhrával, protože byl ve vodě doma a uměl se tam skvěle pohybovat. Ovšem pak jsme hráli na schovku, a to jsem byl lepší zase já. On totiž pořád maličko svítil – a já ne. Takže jsem ho v té tmě viděl – a on mě ne. Zanedlouho jsme oba měli toho dovádění dost. Zamával jsem mu, on zaplácal ploutvemi a zajiskřil, a já se vrátil na zem. Měl jsem před sebou ještě tolik přání a tolik možností, co vyzkoušet.

Chtěl jsem se projet v závodním autě. Tak jsem jel. Seděl jsem zavřený v těsném kokpitu formule, v rukách jsem držel maličký volant, šlapal jsem na plyn a uháněl tak rychle, že se všechno kolem jen míhalo. Byl bych se hned v první zatáčce vyboural, protože řídit takové závodní auto není vůbec jednoduché, ale včas jsem si vzpomněl, že se nechci vybourat. Prostě jsem nechtěl – a to stačilo. Raději jsem ale potom auto opustil.

Chtěl jsem také řídit letadlo. Po zkušenosti s autem jsem ale nezamířil do kabiny pilota, šel jsem rovnou na křídlo. Neřídil jsem,

ale bylo to mnohem lepší, než řídit. Letěli jsme mezi mraky i nad mraky, letěli jsme v dešti i ve větru, někdy bylo vidět dolů na zem a někdy zase nahoru, na hvězdy, někdy se mi točila hlava a někdy jsem se toužil dostat ještě výš a letět ještě rychleji. Vtom kolem nás proletěl velký pták. Ale tak těsně, že jsem skoro ucítil dotek jeho křídla, a tak rychle, že jsem si ani nestačil pomyslet, že nechci, aby do mě narazil. To mě strašlivě polekalo a raději jsem se vrátil mezi lidi.

„Tati, a to se ti stalo doopravdy?“ zeptal se chlapec, uchvácený tou představou.

„No, úplně doopravdy ne, ale tak trošku, jakoby se to mohlo stát.“

„Já bych to taky chtěl,“ pronesl hoch s široce otevřenýma očima.

„Možná se ti stane něco podobného,“ řekl tatka povzbudivě.

„Myslíš, že za mnou taky přijde? Ten, ze zrcadla?“

„Myslím, že tak jednoduchý to nebude,“ zavrtěl otec hlavou.

„To je škoda,“ usmál se chlapec.

„Ale když budeš hodně chtít a budeš se hodně snažit, tak se ti klidně může podařit cokoli. Skoro cokoli,“ opravil se. „A nejspíš to bude krásnější a zajímavější, než letět na křídle letadla.“

„Když já bych právě chtěl spíš na tom křídle,“ prozradil hoch.

„Já bych chtěl slona,“ pohládl ho tatka.

„Já vím. Ale bylo by to hezký,“ zatvářil se maličko posmutněle.

„Však poslouvej, jak to dopadlo,“ řekl tatka, a pokračoval ve vyprávění:

•

Dostal jsem se opravdu, kamkoli jsem chtěl. Mezi delfíny, mezi mravence, k závodníkům na motorkách, se kterými jsem se snadno i svezl, protože stačilo jen chtít, a dostal jsem se i do kabiny strojvedoucího v tom nejrychlejším vlaku, i na plachetnici, klouzající po hladké vodní hladině, a také mezi tanečnice, co kroužily tanečním parketem jako víly, cupitaly jako panenky a vypadaly jako nádherné květiny. Chtěl jsem být s nimi a ony se roztančily kolem mě a smály se na mě a braly mě za ruce, ať tančím také, ale já nechtěl tančit, takže jsem mezi nimi jaksi neohrabaně klopýtal. Jim to ale nevadilo. Smály se a kroužily kolem mě a dotýkaly se

mě a hýbaly mnou, jako bych byl hadrový panák. A to mi vadilo, to jsem nechtěl. Hned mě tedy nechaly. I tančit přestaly, rozestoupily se kolem mě a čekaly, co budu chtít. Já jsem ale chtěl, aby dělaly, co chtějí samy, a ne, co chci já. Jenže když jsem nic nechtěl, tak nic nedělaly – a to se mi nelíbilo. Chtěl jsem, aby se aspoň smály, jenže ony se začaly smát všechny, a tak pisklavě se chechtaly, že mi v uších začalo bolestivě hučet. Chtěl jsem, aby si se mnou raději jen tak normálně povídaly, ony však spustily všechny současně, jedna přes druhou a každá říkala něco jiného, takže mě z toho rozbolela i hlava. Chtěl jsem, aby se chovaly normálně, ale to si mě hned přestaly všimnout a smály se a mluvily, a mluvily a smály se, tak jsem se odtud vytratil.

Chtěl jsem se podívat na nejvyšší horu světa – a hned jsem tam stál. Jenže to bylo skoro, jako bych se doma koukal na obrázek, co visí na zdi. Zimu i vichr jsem cítil, to ano, jenže to bylo jako zima z velké mrazničky a vítr od větráku. Jako v kině, kde vás pocákají vodou a zatřesou s vámi, jako byste jeli vlakem. Hezké, ale .. nějak prázdné.

Chtěl jsem být ze všech nejrychlejší – a byl jsem. No a co? Ani radost jsem z toho neměl. Chtěl jsem mít radost – a hned jsem se začal smát, až mi tekly slzy, a bylo to příjemné a měl jsem radost opravdovou, takovou, co ve vás zůstane ještě dlouho potom – jenže tahle ne, tahle ve mně zůstala. Naráz byla pryč, stejně bleskově, jako přišla, tak také zmizela, a já zůstal stát a nic jsem nechápal a byl jsem podivně .. prázdný.

Nevěděl jsem, co mám chtít, nevěděl jsem, co se to se mnou děje, a nevěděl jsem ani, co mám dělat. Až se mi konečně vyjasnilo: *Chci být zpátky doma!*

V mžiku jsem tam byl, u své manželky a u našich dětí. *Našich dětí?* Zarazil jsem se. Najednou jsem viděl, že to asi nemohu být já. Manželka byla stejná, i děti byly stejné, jaké jsem ráno opouštěl .. tedy jedno bylo stejné, ale teď byly dvě. Chlapec a holčička. Tak přece jen to byl příběh nějakého jiného tatínka, došlo mi. Ale cítil jsem to, jako bych na jeho místě byl já sám. Ten cizí tatínek

vešel do pokoje a manželka se na něj podívala, jako by tam byl před pár minutami.

Ahoj, řekl.

Tys správil ten šuplík, vid', usmála se na něj. *Konečně,* dodala, a dala mu usměvavou pusu. A on cítil, že je úplně šťastný a spokojený, když vidí svou ženu a když se mu děti motají kolem nohou a chtějí si s ním hrát.

Vzal je do náruče, chlapce na pravou ruku, protože byl větší a těžší, a menší holčičku na levou ruku, a takhle obtížený se šel podívat do koupelny. Nikdo tam, tedy se osmělil a nahlédl i do zrcadla – a viděl tam svou tvář. Když se usmál, usmála se i ta tvář, když mrknul, mrkla i tvář, všechno tedy bylo v úplném pořádku.

A já cítil, že nechce už nic jiného.

„A proč my nemáme holčičku?“ zaujalo chlapce.

„Chtěl bys?“ zarazil se tatínek.

„Možná,“ zaváhal kluk. „Jenomže holky si pořád stěžují a žalují, pořád jim musí někdo pomáhat a pak se posmívají. A lžou,“ podíval se na tátů zlobně. Nejspíš si na nějakou takovou nespravedlnost vzpomněl.

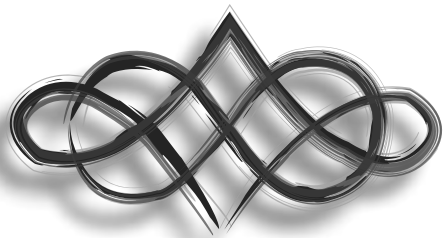
„A ty bys nechtěl malé sestřičce pomáhat?“

„Nevím,“ zaváhal. Ale neznělo to, jako by řekl: Ne! „Ještě si to rozmyslím,“ pronesl vážně. A pak se raději vrátil zpátky k tatínkovu povídání: „Ale mě by to stejně bavilo, kdybych jenom něco chtěl, a hned by to šlo,“ vzhlédl k tátovi.

„Mě taky,“ pohladil ho otec.

„Ale tak to nejde, vid',“ zatvářil se rozumně. A když se tatínek místo odpovědi jen usmál, řekl se stejně rozumnou vážností, že to nevádí. A tatínek mu tiše popřál dobrou noc, on ještě tišeji odpověděl a převrátil se na bok a za chvíli už spal.

O velikém domě

~~~~~
pohádka ze dvou kapes a jedné malé kapsičky

Dnes večer se chlapec posadil na posteli se zkříženýma nohama a koukal. Dnes večer ho totiž ukládali oba rodiče. A to se vůbec nestávalo. Tatínek se posadil z levé strany, maminka z pravé, a koukali. Tak nějak .. zvláště.

„Tak pod peřinu,“
řekla maminka.

„A kdo mi řekne pohádku?“ vyzvídal, soukajíc se pod peřinu. „Vy oba?“ zasmál se, jak ho ta představa pobavila.

„Klidně,“ pokrčili rodiče rameny a usmáli se. Oba skoro stejně. Tak nějak .. podezřele se usmívali.

„To jsem zvědavej,“ zahrabal se hlouběji pod peřinu, až mu vyčnívaly jen oči a vlasy. A čekal, co předvedou.

„Tak začneš ty?“ podívala se maminka na tátu. A tatínek tedy začal:

•

Byl jednou jeden dům, a ten dům byl opuštěný. Nikdo v něm nebydlel a domu bylo smutno. A chátral. Omítka se mu začínala drolit, barva na oknech oprýskávala, trávník zarůstal a zahrada byla zpustlá, plná bodlácí a plevelu, kde jen sem tam prosvítala květina, co tam zbyla z dřívější.

“““

„To je nějak smutný,“ ozvala se maminka.

„Tak teď ty,“ řekl tatínek. A maminka souhlasila a pokračování vzala na sebe:

•

Ten opuštěný dům býval krásný. Stál na kraji města a měl velká okna, vpředu dva balkóny, boční zdi obrostlé popínavými křovinami, ozdobný plot a schodiště se zábradlím. A uvnitř? Hned za dveřmi byla velká hala, kde se do nedávna scházeli maminky a tatínkové, babičky, tety, dědečkové, synovci, vnučky a vnoučkové, neteře, synové a dcery, strýcové a jiní příbuzní. Byl to velký dům a vešlo se do něj hodně lidí. Ale teď byl prázdný. Celá tahle velká rodina se kamsi odstěhovala a velký dům osiřel.

“““

„Tos to ale moc nevylepšila,“ ozval se hned tatínek.

„Tak zase ty,“ pokrčila maminka souhlasně rameny. A dál mluvil znovu tatka:

•

A pak, najednou, kde se vzalo, tu se vzalo, objevilo se na zahradě toho opuštěného domu malé děvčátko. Běhalo vysokou trávou, lezlo na stromy, v kopřivách a jiném plevelu pátralo po květinách,

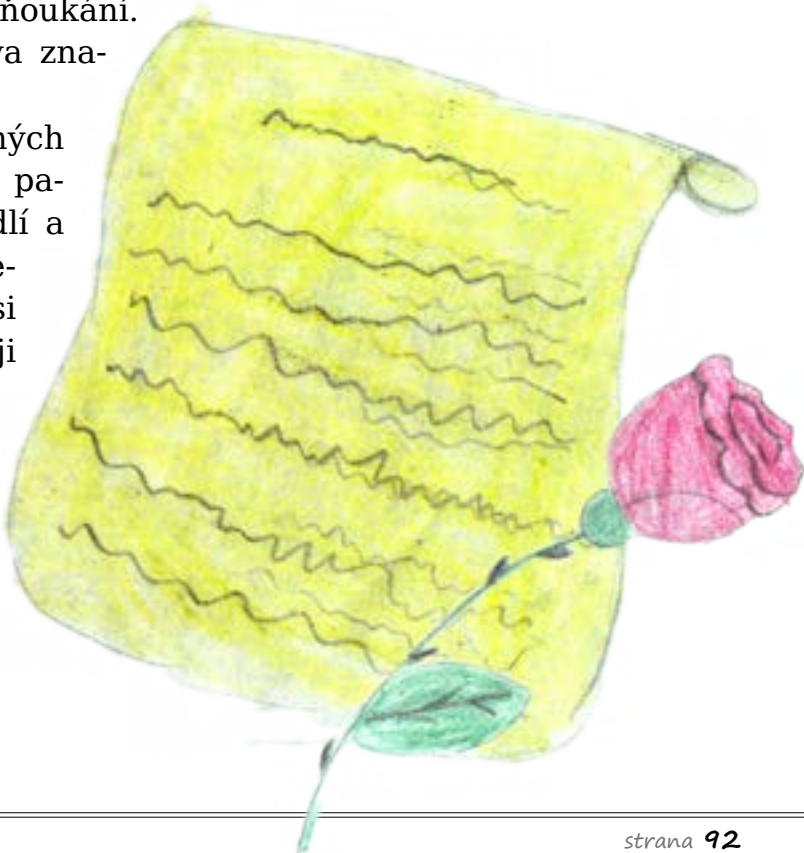
aby je utrhl a uvázalo z nich kytice a věnečky a podobné spleten-
ce, kterými pak zdobila stromy a keře a plot a další místa kolem
zarostlé cesty. A když ta holčička důkladně prozkoumala celou
zahradu, vyšla po schodech ke vstupním dveřím do domu.
Vzala za kliku, zatlačila – a dveře se otevřely. Vůbec nebylo za-
mčeno! V ruce držela jednu růžičku, tak ji sevřela v dlaních a se
zatajeným dechem vstoupila dovnitř.

'''
*Tatínek se podíval na maminku, jestli nechce něco říct. A maminka
chtěla a povídala zase ona:*

Bylo tam šero. Žádné světlo nesvítilo a okna přikrývaly závěsy.
Průsvitné, ale stínící natolik, že viděla jen velmi špatně. Její kro-
ky se rozléhaly prázdnou halou téměř bez nábytku, i tak ovšem
zvláště přitažlivou. Světelné clony pronikajících slunečních pa-
prsků halu jakoby rozdělovaly a stinná zákoutí jí dávala tajemný
nádech. Sunula se pomalounku vpřed, napjatá jako struna, když
se ozvalo kočičí zamňoukání.

A po chvíli opět sotva zna-
itelné: *Mňau!*

Postavila se u dřevěných
schodů vedoucích do pa-
tra. Dotkla se zábradlí a
ucítila vrstvu usaze-
ného prachu. Otřela si
špinavou dlaň a raději
už na zábradlí nesa-
hala. Ani, když stou-
pala po schodech
vzhůru. A pak ji
uviděla. Nahoře na
terase svítily mezi
příčkami zábrad-
lí dvě zelené kočičí

oči. Vyběhla nahoru, ale kočka už byla pryč. Viděla tam mnoho stejných dveří. Většinou zavřených, ale některé měly pootevřeno. A tu se odněkud znovu ozvalo zamňoukání. Jako by ji ta kočka volala.

Nahlédla do nejbližších dveří, ale nic nebylo vidět. Zkusila je otevřít. Vrzaly, ale když jimi pohybovala pomalounku, nebylo to skoro slyšet. Za dveřmi našla pokoj s bílými stěnami a oknem velkým přes celou jednu zeď. Okno bylo i s dveřmi a za nimi balkón. Shlédla dolů na zahradu, ale jen přes sklo. Dveře na balkón se jí otevřít nepodařilo. Vlastně jen vzala za kliku a hned ji zase pustila, když se ozvalo kočičí: *Mňááau!* A šla ji hledat.

***

Maminka se odmlčela.

„Ted' zase ty,“ řekla, když tatínek nezačal mluvit sám.

„No to mám radost,“ usmál se tatínek. „Musíme na ni dávat pozor, vid',“ obrátil se na synka, který jen přikývl a pozorně naslouchal. A tatínek tedy mluvil dál:

•

Vedlejší pokoj byl menší. Stěny měl světle modré, okno jen obyčejné a pod ním stál dřevěný pracovní stůl se šuplíky. Šuplíky byly prázdné, ale na stolní desce ležel čistý bílý papír. Nebo vlastně nebyl čistý. Cosi jako by prosvítalo. Otočila papír – a stálo tam napsané: *Ahoj. Už se na tebe těším.* Jen ta věta. Žádný podpis, žádné jméno, nic.

Holčička, to musíme prozradit, ještě neuměla číst, ale usmála se na ta písmenka, jako by je přečíst dovedla. Jako by věděla, že jí říkají něco hezkého. Potom vrátila papír na stůl a přikryla jej svou růží. Jen tak, bez rozmýšlení. Nato se obrátila ke dveřím – a vtom ji uviděla! Mezi dveřmi seděla bílá kočka s narezlými skvrnami a přimhouřenýma očima si holčičku prohlížela.

Čičííí! Natáhla k ní ruku, ale sotva udělala první krok, kočka se otočila a vyběhla ven.

Holčička se rozběhla za ní. Viděla, jak utíká dolů po schodech, a chtěla ji doběhnout, když vtom strnula. Jako by sem zvenčí doléhaly nějaké hlasy!

„*Ted' zase mamka,*“ ozval se chlapec, kterému se to střídání vyprávěčů zalíbilo.

„*Tak jo,*“ souhlasil tatínek rád. A další vyprávění tedy bylo na mamince:

•

Holčička se polekala. Přikrčená za zábradlím čekala, co se stane. Nestalo se nic. Hlasy jako by se pohybovaly kolem domu a kočka zmizela kdesi v šeru. Holčička tedy pomalu scházela dolů po schodech, držela se pevně zábradlí a bylo jí jedno, že se ušpiní. Nesešla však ani dva schody, když se vstupní dveře rozletěly a do nich vrazil jakýsi chlapec. A mezi jeho nohama se prosmýkla kočka a vyrazila ven tak rychle, že si jí ani nestačil všimnout.

To je skvělý, rozhlížel se halou. Děvčátko zatím vyběhlo zpátky nahoru s podobnou svižností, s jakou předtím zmizela venku kočka. Kluk nepostřehl ani ji, položila se tedy nenápadně na podlahu a s hlavou ukrytou za zábradlím sledovala dění dole v hale.

Za chlapcem vstoupila do dveří žena a po chvíli vešel ještě muž. Nikdo další, muž dveře zavřel. Procházeli se halou stejně, jako před chvílí ona. Ovšem ne potichu a opatrně jako ona. Mluvili nahlas a chovali se tam, jako doma.

***

„*A tatka se hlásí,*“ volal chlapec vesele.

Maminka s tatínkem se na sebe zadívali, jestli by ho neměli napomenout. I ted' se při tom však tvářili podivně, jako by jim všechno přišlo krásné a milé, takže se žádné napomínání nekonalo.

„*Tatka se nehlásí, ale už se těší, že bude zase povídat,*“ řekl tatínek. A povídal:

•

Muž rozhrnul závěsy, aby měli víc světla, a prohlásil, že se mu tam líbí.

Tady bude křeslo. Pořádný. Houpací! Tady si vždycky sednu, plánoval hned.

A sem by se hodilo akvárium, nebo květinový stolek, promýšlela v jiném koutě paní.

Tady jsou schody! Můžu nahoru? Volal kluk.

Počkej! Sám tam nechod', napomenul jej pán.

Tak pojdte taky, prosil kluk, zvědavý, co nahoře najdou. Nebo půjdu sám, pohrozil. A vystoupil na první schod a čekal tam.

Pána s paní ovšem schody nelákaly. Procházeli se halou, objevili místnost, která zřejmě byla šatnou, našli i malý kuchyňský kout a velkou kuchyni, všechno prázdné a všude se domlouvali, co a jak tam chtějí mít. Chlapce ovšem zase nebavilo tohle čekání. Postoupil mezitím o další čtyři schody. Pokaždé zavolal: *Tak pojdte. Nebo půjdu sám!* A vykročil o schod výš, aby tam opět chvíli čekal.

Tak pojdte. Nebo půjdu sám! Zvolal i teď a překročil další schůdek. Stál už v půlce schodiště. Díval se jen dolů do haly, kdy konečně půjdou za ním. Pokud by ale vyhlédl nahoru, spatřil by jen pár metrů od sebe obličej dívky, schované za zábradlím. Ona ho sledovala s divoce tlukoucím srdíčkem, v hrdle svírala zatajený dech a bála se pohnout. Ležela úplně ztuhlá na místě, přestože jí bylo jasné, že ji za chvíli ten kluk objeví, pokud se mu někam neschová. A stejně jen ležela a čekala. Nic jiného totiž nebyla schopná udělat.

***

Tatínek na chvíli přestal. Dřív, než se ale stačil s maminkou pohledem domluvit, jestli naváže ona, nebo má ještě chvíli mluvit sám, vyletěla zpod peřiny malá hlavička:

„Teď já!“ přihlásil se kluk. A dřív, než překvapení rodiče mohli něco říct, už pokračoval sám:

•

Ten kluk šel zase o schod nahoru, protože ho pořád neposlouchali a pořád si tam dole něco prohlíželi. Volal, že už je skoro nahoře, jenže mu pořád nikdo neodpovídal. Tak šel dál, ještě výš. A protože už byl skoro úplně nahoře, otočil se. A vtom ji tam spatřil! Tu hlavu za zábradlím, jak na něj kouká a jak se ho bojí. A sám se

strašně polekal. Tak, že zakřičel. A ta holka se polekala ještě víc a začala křičet ještě víc nahlas. A ti dva dospělí, když to uslyšeli, začali křičet taky. Takže tam všichni hulákali jako na lesy. Jenom ta holka pištěla jako siréna.

***

Chlapec skončil, zahrabal se zpátky pod peřinu a řekl: „Ted' zase ty, mami.“ A bylo na něm znát, jak je pobavený svým vyprávěním, úplně se smál. Rodičům se také objevil na tvářích pobavený úsměv, a maminka poslechla a pokračovala:

•

Dospělí rázem přestali zkoumat halu a v mžiku byli na schodech. Stáli za chlapcem a všichni tři zírali na děvče, které se zatím postavilo. A couvalo dozadu, jako by jejich pohledy do ní tlačily.

Kdo to je? Divil se tiše pán.

Kde se tady vzala? Divila se v duchu paní.

Proč je nahatá? Řekl nahlas kluk.

Opravdu. Holčička tam před nimi stála úplně nahá, přikrytá jen stínem zábradlí.

Co tady děláš? Zeptal se pán. Děvčátko ale jen mlčelo a koukalo, jako by neumělo mluvit. A stále před nimi couvalo a zdálo se pořád menší a menší. Nebo ne! Nezdálo se menší a menší – ono skutečně bylo čím dál menší!

Neboj se nás, řekla paní vlídně. *Umíš mluvit?* Zeptala se. Ovšem to děvče už nebylo děvče, najednou to nebyla ani holčička, už z ní bylo docela malé miminko, co sotva umí stát na nožičkách.

Ona tady na nás snad čekala, zamračil se kluk.

Ona tady na nás snad čekala, rozzářila se paní. *Že je krásná,* obrátila se na svoje dva chlapy.

***

„Hlásí se někdo?“ přerušila maminka vyprávění. „Tatínku,“ vyzvala svého muže.

„Nehlásí, ale bude vykládat, vid’,“ připojil se chlapec.

„Nehlásím, ale budu,“ přikývl tatínek. „Pohádky o miminkách mám

nejradši,“ usmál se .. a znovu při tom vypadal jaksi zvláště, pode-
zře. A spustil další pokračování:

•

Pán šel blíž. Ne aby se podíval, jestli je krásná, ale zkontrolovat, jestli jí není zima. A svlékl si triko a zabalil ji.

Půjdeš ke mně, ty malá princezničko, vzala ji paní do náruče a přikryla pod svůj plášť.

Kluka nezajímalo, jestli je krásná, a vůbec ho nenapadlo, že by jí mohla být zima. Kluk se šel konečně podívat do pokojů. A za chvíli přiběhl zpátky:

Mami! Tati! Já jsem něco našel, podívejte! Ukazoval papír a růži, ponechané děvčetem v pokoji na stole. *To bude můj pokoj,* ukazoval na dveře, ze kterých přišel. *A tohle tam bylo. Co to je? Co tam je napsaný?*

Rodiče mu přečetli, že tam stojí: *Ahoj. Už se na tebe těším.*

Na mě? Proč? Divil se. *A na co je ta kytka?*

To máš asi dárek od ní, usmála se maminka s miminkem v náručí. A to už se chlapec zadíval na děvčátko pozorněji. A vlídněji.

Fakt, jo? Ptal se. *Ale já jsem se na ni moc netěšil,* přiznal trochu stydlivě.

To nevadí, řekl tatínek. *Ona se nezlobí. Ona to ještě neumí.*

Tak ji to naučíme? Zablýsklo se klukovi v očích.

Ona bude hodná, opravila ho maminka.

Já vím, smál se. *Já jsem si dělal legraci. Ukaž,* natáhl se, aby se mohl opatrně dotknout její ruky. *Takový malý prstíčky,* kroutil hlavou. *A my si ji tedy necháme?* Došlo mu najednou.

Když se na nás těšila, přitiskla ji maminka pevněji k sobě.

A když máme tak velký dům, řekl tatínek.

A jak jmenuje? Zajímal se kluk.

Jak bys chtěl? Zeptala se maminka.

Danielka, vyhrkl hned. *Jako ta princezna, co si vzala toho kupce Lemualda.*

Tak slyšíš, Danielko, sklonila se maminka k miminku. *Brácha tě bude hlídat, aby tě nesežral drak. Vid,* obrátila se zpátky na chlapce.

No jasně, přikývl ten. A usmíval se přitom .. tak nějak zvláštně, tajemně.

***

Tatka se odmlčel. Dál už neměl, co povědět.

„Mami,“ pokusil se chlapec vyzvat mamku, aby mluvila ona.

„To už je asi všechno,“ řekla ona. „Nelíbilo?“

„Jo, hezký,“ řekl. „Ale co ta kočka?“

„Nojo,“ vzpomněl si tatínek. „Ta ležela venku na sluníčku a čekala, až ji najdou. Protože moc dobře věděla, že v tom velkém domě bude dost místa i pro ni,“ řekl. A kluk se díval chvíli na něj a chvíli na maminku, a přemýšlel, proč se pořád tak divně usmívají.

„Akorát to skončilo nějak divně,“ dodal. A dál si je oba prohlížel.

„Skončilo to hezky, ne?“ namítla maminka.

„Hezky. Ale divně,“ trval na svém.

„No, víš, to byla taková pohádka trošku o nás,“ přisedla si k němu maminka blíž a pohládila ho.

„My se budem stěhovat?“ vykulil na ni oči. „Do velkého domu s halou a schodama? A s kočkou?“

„To ne. Ale víš, jak jste s tatínkem mluvili o sestřičce, tak jsme chtěli vědět, co bys na to řekl, kdyby sem za náma nějaká přišla?“

„Sem?“ podíval se na ně překvapeně. „A kdy?“

„Asi za půl roku,“ usmál se na něj tatínek. Znovu tak nějak zvláštně.

„To je za dlouho?“

„Docela jo,“ usmála se podivně i maminka.

„Tak já si zvyknu,“ usmál se také. Když viděl, jakou mají radost, nechtěl jim ji kazit. A díval se na ně, jak si ho prohlízejí a divně se přitom usmívají, a chtěl se zeptat, jaké bude mít ta holka jméno, ale mlčel a usmíval se také. Také asi trochu jinak než se směje jindy, ale už věděl, že se na ni těší.

A rozhodl se, že pro ni jméno vymyslí sám.

Aby rodičům udělal radost.

Milý piráte,

sdíím a chápu tvou nelibost nad tím, že si při koupi čistých médií musíme předplácet právo krást elektronická díla, která ale stejně nemůžeme stahovat; i mě zlobí, že si určité spolky udělaly z vybírání autorských poplatků zlatý důl a že se autorské právo vymklo z kloubů, jestliže nutí zemědělce kupovat si každý rok nové osivo.

Ale chápej i ty.

Napsal jsem tuhle knížku zadarmo, protože jsem chtěl, a dělal jsem to rád. Jenže čas, který jsem nad tím strávil, jsem musel někde vzít, musel jsem ošidit sebe, svou práci a své povinnosti, svou manželku, své děti a – a ti všichni by, myslím, zasloužili nějaké odškodnění.

Chápej, že autor možná vydrží o chlebu, vodě a cibuli, ale jeho rodina ne. Ne dlouho. „Ať jde dělat něco normálního,“ řekl bys možná, protože se ti tahle knížka nelíbí. Pošli mi tedy na účet pár korun. Nebo dva páry, nebo půl páru, tak nějak, abych pochopil, že mám psaní nechat. Já to pochopím. Pokud se ti ale tahle knížka líbila a myslíš, že bych měl psát dál a líp, kup si ji. Zaplať za ni. To není slabost, to je projev síly a sebevědomí.

Že sis ji nikde pokoutně nestáhnul, jako kalhoty v křoví, ale normálně jsi ji koupil, namítáš hrdě?

Promiň, to nebylo k tobě, ale k těm, kterým normální hrdost chybí. (Pokud jsi ovšem nucen volit mezi večerí nebo knihou, protože na obojí nemáš, souhlasím – neplať nic. A přeju dobrou chuť.)

Tvůj autor

e-mail:

petr.scheuer@seznam.cz